

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

www.pegkasioannis.gr

(μερικά μελοποιημένα με βυζαντινή μουσική)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Με πολύ χαρά βλέπω την εκτύπωση της εργασίας μου αυτής, που ήταν για μένα μια θαυμάσια ενασχόληση αρκετού χρόνου παράθεσης, κι αποτύπωσης πραγματικών ανθρωπίνων γεγονότων, που συνέβησαν και συμβαίνουν, στο κύλισμα του χρόνου. Είναι μια δημιουργία γραφής εμέτρου λόγου, ποιημάτων και στίχων τραγουδιών, παραδοσιακών και λαϊκών, που εκφράζουν τα συναισθήματα και τις πράξεις, τον στοχασμό και τα όνειρα, των ποικίλων κατευθύνσεων πρωταγωνιστών στο διάβα της ζωής των, και προσεγγίζουν και τονίζουν τη διαφορά που υπάρχει, του δρόμου της αρετής από τον δρόμο της κακίας. Γίνεται λόγος και τονίζονται οι αγώνες και οι θυσίες του λαού μας, ν'αποκτήσει και να διατηρήσει τη λευτεριά του. Για τα όνειρα και τις ελπίδες της νεολαίας μας, για την εργασία, το μόχθο, μα και την εκμετάλλευση που υπάρχει. Για την αγάπη, τον έρωτα, τις υποσχέσεις, τις χαρές και τις λύπες, τις ελπίδες και τις απογοητεύσεις. Για το πλήγωμα και την αντοχή της καρδιάς από τα βάσανα της ζωής. Για τον ζωντανό, ξεχωρισμό της ξενιτιάς, που είναι διπλός καημός, μα και τη χαρά του γυρισμού των ξενιτεμένων.

Τονίζεται η νοσταλγία του τόπου γέννησης, εκεί που είδε το πρώτο φως του ήλιου, που έτρεξε κι έπαιξε στα παιδικά του χρόνια ο καθένας μας, και το αντάμωμα με

συγγενείς και φίλους για τις αναμνήσεις και τα δάκρυα, στη θύμηση όλων των περασμένων, γυρίζοντας το χρόνο προς τα πίσω. Γίνεται λόγος για τη λευκή μάστιγα του αιώνα, που εγκλωβίζονται, ουκ ολίγα βλαστάρια της νεολαίας μας δυστυχώς. Εκφράζεται η λύπη για το θάνατο αγαπημένων προσώπων, συγγενών και φίλων και η ματαιότητα του κόσμου τούτου, η πλεονεξία, αλλά και η ανθρωπιά και οι θυσίες.

Όλα αυτά με κάνουν να αισθάνομαι μια ηθική ικανοποίηση που κατάφερα κι έγραψα έμετρα, χαρές και λύπες, ελπίδες και απογοητεύσεις που εκδηλώθηκαν και εκδηλώνονται κοντά και μακριά μας, στον κύκλο της ζωής μας.

Ιωάννης Π. Πέγκας

1. ΣΑΝ ΓΥΡΕΙ Η ΜΕΡΑ

Ήλιε λίγο στάσου κι απλόχερα το φως σου δίνε
να προφθάσουν ακούραστοι εργάτες
π ολόγυρα στους κάμπους είναι.

Ζευγά βιάσου και τ' όργωμα χαρά σ' αν είναι
δεν θα φθάσουν οι ώρες σου οι γεμάτες
μία μία χάνονται οι αχτίδες.

Συ του δάσους κάθε φυλλωσιά αγκάλη γίνε
σαν βραδιάσουν ξέγνοιαστοι διαβάτες
φτερωτοί, από στράτες χίλιες.

Να κουρνιαξούν ασπρούλι αρνάκια τρέξτε
να περάσουν σ' απάνεμες φυλάχτρες
βοσκοί σκοπό φλογέρας παίξτε.

Κι αν νυχτώσουν ψυχές του μόχθου ξεχασμένες
να σιμώνουν λαμπρό εσύ φεγγάρι
λαγκάδια δρόμους πλέρια φέξε.

Σαν 'σηχάσουν στο φως των καντηλιών που καίνε
Θα ψελλίσουν πλάστη μου μεγάλε
προσευχές π' ευχαριστίες λένε.

Αλυκές Ζακύνθου 12-8-1984

2. ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΚΟ

Σπίτι μου πατρικό που σάι μακριά μου
με την ψυχή μου και την σκέψη είσαι δεμένο
και στ' όνειρά μου σαν καράβι η θωριά σου
στο λιμανάκι της καρδιάς μου αραγμένο.

Σαν πέφτει η μέρα στο θολό το δείλι
που ο καημός τα μάτια μου υγραίνει
σπίθα στη σκοτεινιά φωτεινό καντήλι
παρηγοριά η θύμησή σου με ημερεύει.

Η σκέψη μου ταξιδεύει από κοντά σου
κατηφορίζει το δικό σου δρόμο
πλησιάζοντας την πόρτα τη δικιά σου
σβήνουν οι πίκρες και της ξενιτιάς ο πόνος.

Μέσα απ' τους τοίχους σου τη ζεστασιά θα νοιώσω
κι η θαλπωρή τα τωρινά με τα παλιά θα σμίξει
και τη φωνή σου σαν απ' το βάθος θα ακούσω
να μου μιλάει και την ψυχή μου θα αγγίζει.

Σπίτι μου πατρικό καμάρι σ' έχω
κι ας είσαι τόσα μίλια σε μιαν άκρη
είσαι κομμάτι απ' τη ζωή μου σε λατρεύω
παρηγοριά μου στης ζωής το μονοπάτι.

3. ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Μια παραλία δαντελένια
 μια θάλασσα γαλάζια μια αμμουδιά
 μια φρεσκάδα του ιωδίου του πελάγου
 φανταστική και πελώρια αγκαλιά.

Λάμπει ο ήλιος στα νερά του
 τα καθάρια, με τα γύρω του μιλά
 με τους λοφίσκους καταπράσινα λαγκάδια
 μαγεία όλη η φύση, πώς γελά.

Πάνω απ' τη θάλασσα η φωλιά μας
 κι είναι καρφωμένη στην πλαγιά
 ένα κομμάτι απ' τ' απέραντο παλάτι
 Βυζάντιο, να μας θυμίζει τα παλιά.

Τα καλντερίμια τα σκαλάκια
 όμορφες στοές και λιακωτά
 τα φαναράκια τα μπαλκόνια τα παρτέρια
 πολύχρωμα λουλούδια κι ευωδιά.

κι ειν' το παλάτι μας κομμάτι ταιριασμένο
 που δένει το καθένα στα παλιά
 κι ειν' η φωλίτσα μας γωνίτσα ζηλεμένη

κάδρου ονειρεμένου πινελιά

Είναι δεμένο ένα κομμάτι του καιρού μας
που δεν ζηλεύει των παλιών την ομορφιά
και πλάι-πλάι πόσο τα ενώνει
θαρρείς φρεσκάρισε η φύση την χρονιά

Και του Αυγούστου πάνωθέ μας το φεγγάρι
λαμπρό στολίδι έχει γίνει εκεί ψηλά
χρυσώνει η θάλασσα μεσούρανα σαν λάμπει
μιλάει το πέλαγος κι αυτό χαμογελά.

Στους γύρω λόφους μύριοι γίγαντες σαλεύουν
θαρρείς χορεύουν συνεχώς στα πλαϊνά
το κύμα ψάλλει νότες λες ουράνιες
και είναι θεία αρμονία στη σιγαλιά

Κι εμείς ψυχούλες κάποιες συναγμένες
από της πόλης την κλεισούρα μακριά
η κάθε αίσθηση μας πως γεμίζει
δόξα στον Πλάστη εδώ είναι όλα μια χαρά

Ξενοδοχείο REGINA MARE Πέρδικας

4. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Τον στρατηγό πώς τόλμησαν
να τον καταδικάσουν
μ' άθλιους ψευδομάρτυρες
τη δόξα να ντροπιάσουν.

Δέστε της Μάνης τα βουνά
πώς στέκουν μαραμένα
στα Δερβενάκια τα πουλιά
το λένε λυπημένα.

Λυπήθηκαν οι φίλοι του
βουβάθηκαν τα κάστρα
πέσανε σε συλλογισμό
τ'άξια του παλικάρια.

Τα καρνοφύλια δεν βροντάν
σαν πρώτα δεν το λένε
καπεταναίοι σώπασαν
με μαύρη πίκρα κλαίνε.

Άνοιξε πόρτα τ' Αναπλιού
και κάστρο κλειδωμένο
για να χωρέσεις τον αϊτό

τον καταδικασμένο

Ανοιγοκλείνουν τα κελιά
και πώς να τη χωρέσει
η φυλακή τη λευτεριά;
το πώς θα το μπορέσει;

5. Η ΔΟΞΑ ΣΤΕΦΑΝΩΝΕΙ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ.

Στις μαύρες νύχτες της σκλαβιάς
 τούρκικα μαύρα πέπλα
 σκεπάσανε τα Γιάννενα
 τους κρύψανε τ' αστέρια
 ατέλειωτη η σκοτεινιά
 ως τον ουράνιο θόλο
 μαύρη η ψυχή μου και του ραγιά
 μεγάλος του ο πόνος.

Κάθε νυχτιά αμπάρωνε
 και φως του ένα καντήλι
 φώτιζε μπρος στην Παναγιά
 τρεμάμενος στην κλίνη
 παρακαλούσε τον Θεό
 σε κάθε προσευχή του
 να φέξη μέρα λευτεριάς
 στην πάτρια τη γη του.

Χρόνια ζούσε στο όνειρο
 με πίστη ατσαλένια
 και πότιζε της λευτεριάς
 το δένδρο και το αίμα
 ανέβαζε τον Γολγοθά
 βαρύ σταυρό στον ώμο.

και πρόσμενε του λυτρωμού
τον άγιο του το χρόνο.

Τα σύννεφα τα σκόρπισε
κάποιας αυγής αγέρι
και θεϊκό να πρόβαλε
της λευτεριάς τ' αστέρι
η φουστανελά του τσολιά
τ' ευζώνου το τσαρούχι
έγινε ο φόβος της Τουρκιάς
και του Γραικού τραγούδι.

Θρηγούν οι Τούρκοι τον χαμό
τα Γιάννενα γιορτάζουν
πανηγυρίζουν τα χωριά
μάνες τα μαύρα βγάζουν
για να δεχτούν τη λευτεριά
με της χαράς το δάκρυ
σε κάθε στόμα μια ευχή
και μια καρδιά γεμάτη.

Λεν' πως της λίμνης τα νερά
θεριέψαν στο μαντάτο
και γέλια αναβλύσανε
απ' του βυθού τον πάτο
εκεί που τάφος έγινε
αντί της νιότης ταίρι
π' αλύπητα τους έστειλε

τ' Αλή-πασά το χέρι.

Φυσά αγέρας δυνατός
 δέος στο πέρασμά του
 πλατάνια τρέμουν στην ορμή
 προσέχουν τ' άκουσμά του
 είναι ψυχές που τρέχουνε
 γοργά θέλουν να φτάσουν
 στο Κούγκι στον Καλόγερο
 στο Ζάλογγο στους βράχους.

Στο Σούλι το μαρτυρικό
 στους στοιχειωμένους τοίχους
 το μαύρο πουλί που θρηνεί
 καιρός να σταματήσουν
 στους Τζαβελαίους την τιμή
 και Μποτσαραίους νίκη
 δάφνες στις καπετάνισσες
 και στο αρματολίκι.

Τιμή σ' όλη την Ήπειρο
 σε κάθε της βλαστάρι
 που στο βωμό της λευτεριάς
 τη θέση έχει πάρει
 την τελευταία του πνοή
 άφησε στο ταμπούρι
 για ένα λεπτό Ελεύθεροι
 παρά χιλιάδες δούλοι.

6. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΙΤΣΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΤΗΣ ΠΛΕΣΙΒΙΤΣΑΣ

Κίτσο μ' σαν 'ρθεις στα Γιάννενα
σαν 'ρθεις και στο σαράι
ψωμί μη φας κρασί μη πεις
προσεκτικά να κάτσεις.

Μα μια γιορτή μια Κυριακή
της αδελφής ο πόνος
τον έφερε στα Γιάννενα
και στο σαράι ο δρόμος.

Υποκριτής ο Αλή-πασάς
για να τον ξεγελάσει
φιλιά αγκαλιές χαμόγελα
μα στο μυαλό φαρμάκι.

Απόψε θα γλεντήσουμε
θα έχουμε πανηγύρι
βάλτε στις σούβλες μας αρνιά
στου Κίτσου το χατίρι.

Στον μεγαλύτερο οντά
νταούλι θα μας παίξει
θα στήσουμε τρανό χορό
μέχρι νια μέρα φέξει.

Ο Κωλέττης εταράχθηκε
και με το μάτι γνέφει
Κίτσο μ' να φύγεις γρήγορα
στο δόκανο μη πέσεις.

Άσε πασά μου τα φαγιά
τι ώρα δε μου μένει
για λίγο μόνο να σας δω
κι' η Τσαμουριά προσμένει.

Βασιλική σαν το έμαθε
πικράθηκε η καρδιά της
στο εικονοστάσι τ' ακριβό
χρυσό καντήλι ανάβει.

Γονατιστή στην Παναγιά
την προσευχή της κάνει
π' ο αδελφός της γλύτωσε
απ' τον Αλή φαρμάκι.

7. Ο ΓΕΡΟ-ΠΛΑΤΑΝΟΣ ΜΙΛΑ

Για πες μας γέρο πλάτανε
για το αρματολίκι
των καπετάνιων τον καημό
και των κλεφτών το ντέρτι

το φαγητό τους 'ναι πολύ
το λιγοστό ψωμάκι
και για κρασάκι τους μεθά
βρύσης κρύο νεράκι

πολλές φορές κοιμήθηκαν
δίχως μια ψίχα ίσως
και τι ζωντάνια βρε παιδιά μ'
στης χαραυγής το ξύπνιο

βάζανε για στρώμα τους κλαριά
για μαξιλάρι φτέρη
και για γλυκονανούρισμα
το θρόισμα απ' το αγέρι

στον ύπνο και στον ξύπνιο τους
ζούσαν με την ελπίδα
τη λευτεριά να φέρουνε
στην λατρευτή πατρίδα

του καπετάνιου η συμβουλή

ζει στις καρδιάς μιας άκρης
με τον πατέρα την ευχή
και της Μητέρας δάκρυ.

8 . ΖΑΛΟΓΓΟΣ

Με σπαραγμό οι Σουλιώτισσες
αφήσανε το Σούλι
και στου Ζαλόγγου την κορφή
λεν' το στερνό τραγούδι

Έχουν παιδιά στην αγκαλιά
έχουν το καριοφίλι
και στου χορού το γύρισμα
μια-μια σαν αγγελούδι

Πέφτουν στο μαύρο βάραθρο
γεία σου καημένο Σούλι
έχετε γεια Σουλιώτισσες
καλόγερε στο Κούγκι

Από τη μαύρη τη σκλαβιά
τη σκλαβωμένη ζήση
καλύτερος ο θάνατος
ναι! Πιότερο αξίζει.

9. ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἦρθε η μέρα για να ῥθω
 αγαπημένο μου χωριό
 με χαρά θα ξεκινήσω
 τ' άγιο χώμα να πατήσω

Θα βρω τους φίλους τους παλιούς
 τους συγγενείς και τους γνωστούς
 θε να πούμε για τα νιάτα
 για τα χρόνια που πέρασαν

Θα πιω απ' τις βρύσες σου νερό
 γάργαρο για να δροσιστώ
 σ'ισκιο πλατάνου θα κάτσω
 τη δροσιά του να χορτάσω.

θ' ανεβώ εις τον Αϊλιά
 για να σε δω από ψηλά
 πόνεσε η καρδιά μου στο 'πα
 ν' αγναντέψω όπως και πρώτα

θ' ακούσω πέρδικας φωνή
 κι' αηδόνι για να κελαηδεί
 στις πλαγιές στις ρεματιές σου
 με τις τόσες ομορφιές σου.

10. Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Άργησε ήλιε σήμερα
να πας να βασιλέψεις
λαγκάδια ρούγες και βουνά
απλόχερα να φέξεις

Σήμερα δέντρα ανθίσετε
χορτάρια λουλουδίστε
με τ' αεράκι το απαλό
τις ευωδίες σκορπίστε.

Και 'σεις πουλιά πετούμενα
στο διάβα του σταθείτε
με τη γλυκιά σας τη λαλιά
ωραία κελαηδήστε

Και συ βρύση που στέρεψες
τρέξε κρύο νεράκι
να πει από σε να δροσιστεί
να πει να ξεδιψάσει

Έρχεται ο γιος μου σήμερα
που χρόνια ήταν στα ξένα
χαρά στη νια που καρτερά
διπλή χαρά σε μένα.

11. ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Στη θάλασσα στο πέλαγος
καράβι κινδυνεύει
κι' η μάνα κάνει προσευχή
το κύμα να μερέψει

Τάζει κερί στον Αϊλιά
στον Αϊ Νικόλα λάδι
και στην κυρά την Παναγιά
λαμπάδες και στεφάνι

Κόπασε θεέ μ' τον άνεμο
και δώσε τους κουράγιο
τι έχω παιδί μονάκριβο
τον πρώτο καπετάνιο.

27-12-1989

12. ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ

Όλο τον κόσμο γύρισα Γιαννάκη Γιαννάκη
ανατολή και δύση ψηλό μου κυπαρίσσι
μα την δική σου την καρδιά Γιαννάκη Γιαννάκη
δεν έχω συναντήσει μάλαμα και ζαφείρι.

Κι εγώ για το χατίρι σου Γιαννάκη Γιαννάκη
κοντά σου θε να μείνω και σκλάβα σου θα γίνω
και τη ζωή στα χέρια σου Γιαννάκη Γιαννάκη
με την καρδιά σ' αφήνω θυσία θε να γίνω

Με τ' όνομα σου θα ξυπνώ Γιαννάκη Γιαννάκη
μ' αυτό και θα βραδιάζω κοντά σου θα κουρνιαζώ
και μες το γλυκοχάραμα Γιαννάκη Γιαννάκη
θε να σου τραγουδάω μ' αυτό θα σε ξυπνάω.

13. ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

Παραμερίσετε βουνά
λόγγοι κοντοραχούλες
ο Κατσαντώνης να διαβεί

Τον πρόδωσαν ξαρμάτωσαν
βαριά άρρωστο στο στρώμα
πριν βγει ο ήλιος την αυγή

Μοιρολογούν τα Γιάννενα
τον κλαίνε τα λημέρια
κι' η κλεφτουριά βαριά πενθεί

Βασταξ' Αντώνη βάσταξε
του αμονιού τον πόνο
κι' η λευτεριά σε καρτερεί.

10-4-1993

14. ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΑΝΗΨΙΑ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Στοιχηματίζει ο χάροντας με του ήλιου τη λάμψη
ποιος θα 'ναι πιο λαμπρότερος στη σκοτεινιά του Άδη
ο Ήλιος χαμογέλασε μαζί του κι' όλη η πλάση
βουή και αναστεναγμός στου Τάρταρη τα βάθη.

Ο άπονος ο χάροντας τον κόσμο τριγυρίζει
χωριά και πόλεις δρασκελά κάμπους βουνά χτενίζει
λιμάνια τραίνα και σταθμούς κάθε γωνιά στη φύση
να βρει αστέρι λαμπερό τον Ήλιο να σκοτίσει.

Και βρίσκει νια στα δεκαεννιά βρίσκει γαλανομάτα
σαν κυπαρίσσι λυγερή αγνή ξανθομαλλούσα
πού 'χει ροδί το μάγουλο χαμόγελο στα χείλη
πονόψυχη π' απλόχερα σ' όλους χαρά να δίνει.

Σελώνει άσπρα άλογα με νιους σε χρυσή σέλα
με ασημένια πέταλα καρφιά μαλαματένια
να σέρνουν χρυσή άμαξα πνιγμένη στο διαμάντι
κι' αρπάζει ανύποπτα τη νια στην άμαξα θρονιάζει.

Σε μαύρο άτι ο χάροντας σαν άρχοντας πηγαίνει
πίσω η άμαξα κι' η νια, νυφούλα στολισμένη
απλώνει την απελπισιά το διάβα του πληγώνει
πόνο και δάκρυα πικρά, την πλάση αναστατώνει.

Κλαίνε οι νιες τη λυγερή λένε οι νιοι με θλίψη
πως σαν μπουμπούκι λουλουδιού δεν πρόλαβε ν' ανθίσει
να ευωδιάσει τ' άνθος του μ' άρωμα να σκορπίσει
να το παινέσει η ανατολή να το ζηλέψει η δύση.

Ανοίγουν οι μαυρόπορτες στον Άδη κατεβαίνει
περνά δρομάκια και στενά που σκότος βασιλεύει
αστράφτει η νια λαμποκοπεί απ' όπου κι' αν διαβαίνει
βάλσαμο δίνει στις ψυχές που ο Άδης τις βαραίνει.

Σύννεφο μαύρο πρόβαλε ο Ήλιος σκοτεινιάζει
κλαίει ο ουρανός δάκρυ βροχή απ' άκρη σ' άκρη η γη στενάζει
κλαίει η καμπάνα που χτυπά και τους λυγμούς σκεπάζει
που ο χάρος βγήκε νικητής κι' η νια έμεινε στον Άδη.

15. ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Σε μια γωνιά ακριτική της χώρας βορινά
κρυμμένο το χωριό μας κυκλωμένο από βουνά
γραφικό πολύ, το πράσινο, και κρύα τα νερά
πέτρινα σπιτάκια, δρομάκια όμορφα, παραδοσιακά

Ζήσαμε εκεί, περάσαμε τα χρόνια μας τα παιδικά
αγώνας για ζωή για γράμματα για τέχνες για δουλειά
μα ήταν δύσκολα τα χρόνια στα χωριά και φτωχικά
με πόνο πήραμε τους δρόμους για το ζην στην ξενιτιά

τρία αδέρφια ήμαστε τρεις δρόμους πήραμε μακριά
μας ένωνε η αγάπη με τις αχτίδες του Ήλιου νοερά
με τ' άστρα τ' ουρανού θορώντας τα πάνω τη νυχτιά
τα γράμματα μας έφερναν τον έναν στον άλλον κοντά

Πέρασαν χρόνια κι' ανταμώσαμε στην πόλη με χαρά
δώσαν οι αγώνες μας καρπούς να κατοικήσουμε κοντά
χαρούμενα αδέρφια οικογενειάρχες αποκατεστημένα με παιδιά
κοντά οι γονείς μας ν' αναλαμβάνουν των απογόνων τη χαρά

Η ζωή μας κυλούσε κι' ο ένας πια στον άλλοτε σιμά
τις Κυριακές τις γιορτές μαζί τα ωραία βραδινά
τις πασχαλιές ο οβελίας τα τραγούδια το γλεντι για καλά
οι αναμνήσεις του χωριού, στις στράτες του μας στέλναν
μακριά.

Κι' ήρθε χρόνος δύσμοιρος Οκτώβρης μήνας μέρα κακιά
του Χάρου χέρι πήρε (το ένα) ξαφνικά κάποια βραδιά
το πιο μικρό από τα τρία αδέρφια με απονιά
κοιτάζαμε ο ένας τον άλλονε βουβά δεν βγάζανε μιλιά

Μεγάλος πόνος τ' αδελφού ο χαμός πληγή βαθειά
εφυγε γρήγορα δεν έζησε να χαρεί μαζί με μας
τόρα που οι μόχθοι του χάρισαν άπειρα αγαθά
δρόμο που γυρισμό δεν έχει πήρε για ψηλά

Αδελφέ μας δεν έφυγες ούτε στιγμή θαρρώ για μας
είσαι κοντά μας κλείνοντας τα βλέφαρά μας, νοερά
με το χαμόγελο σε βλέπομε στα μάτια να μας κοιτάς,
γλυκέ αδερφέ μας με μια γαλήνια μορφή να μας μιλάς

17-8-2000

16. ΑΡΜΕΝΙΖΕΙ ΣΤΟ ΓΙΑΛΟ

Ο καφενές των ναυτικών δίπλα στ' ακροθαλάσσι
ομοιάζει με καράβι δεμένο στο γιαλό

Με τον καημό ο ναυτικός στα μάτια του το δάκρυ
στον καφενέ στην άκρη δεμένος στο γιαλό

Πνίγεται κι' είναι επόμενο η μέρα δεν περνάει
σκέφτεται και πονάει δεμένος στο γιαλό

Ο δυστυχής αμίλητος κι' η σκέψη του σαλτάρει
ο πόνος του τον σφάζει δεμένος στο γιαλό

Ταξίδι κάνει μακρινό στης θάλασσας την άκρη
η σκέψη του καράβι αρμενίζει στο γιαλό

12-11-2005

17. ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΕΣ ΒΡΟΧΗ

Πέφτει αδιάκοπα βροχή στο διψασμένο χώμα
θάμνοι και δένδρα χαίρονται την πρόσμεναν ως τώρα

Κι' ήρθε η ώρα που οι ρίζες τους χυμούς να ανεβάσουν
τα μαραμένα φύλλα τους να δροσιστούν να λάμψουν

Τι η ζέστη του καλοκαιριού και του ήλιου η κάψα
τα ταλαιπώρησε βαριά μα τώρα παίρν' ανάσα

18. ΗΡΘΕΣ ΣΤ' ΑΣΠΡΑ ΣΟΥ ΝΤΥΜΕΝΗ

Ἦρθες στ' άσπρα σου ντυμένη
σαν αμυγδαλιά ανθισμένη
στης βρυσούλας το πλατάνι
κι' η καρδιά μου πώς χτυπάει

Θα ἔρθω σπíti σου το βράδυ
στους γονείς σου για στεφάνι
η ευχή τους σαν χρυσό φεγγάρι
θα μας φέγγει το σκοτάδι

Στου χωριού μας το ξωκλήσι
πλάι μου σαν κυπαρίσσι
στα μαλλιά σου κάποιο αστέρι
σ' άλλον κόσμο θα σε φέρει

19. ΚΛΑΨΕ ΜΟΥ ΜΑΝΑ ΚΛΑΨΕ ΜΟΥ

Κλάψε μου μάνα κλάψε μου
της ξενιτιάς τον πόνο
παντρεύτηκα μια κοπελιά
ετούτο ‘δω τον χρόνο

Έχει τα χείλη της γλυκά
και λάμψη στη ματιά της
έχει κι’ αγάπη περισσή
για μένα στην καρδιά της

Θα κάνεις χρόνια να με ‘δεις
χρόνια να μ’ αντικρίσεις
μον’ στείλε μου καμιά γραφή
να με παρηγορήσεις.

20. ΑΧ ΠΕΡΔΙΚΑ

Ανέβηκα σε μια πλαγιά
αχ πέρδικα αχ πέρδικα
με την δροσιά μια αυγούλα
γραμμένη πέρδικά μου

Κι' άκουσα λάλημα μ' αχό
αχ πέρδικα αχ πέρδικα
στις φτέρες της ραχούλας
γραμμένη πέρδικά μου

Και τα πουλάκια ερωτώ
αχ πέρδικα αχ πέρδικα
ποιο 'ναι το πέρασμά σου
γραμμένη πέρδικά μου

Να κάτσω αντίκρυ να σε 'δω
αχ πέρδικα αχ πέρδικα
στα βρόχια να σε πιάσω
γραμμένη πέρδικά μου.

21. ΣΤΗΝ ΕΓΓΟΝΗ ΜΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Στο παραθύρι κάθεται
 γεια σου Κατερίνα μου
 κι' η γειτονιά μας λάμπει
 γεια σου Κατερινάκι

Θα βρω τον τρόπο να σ'το πω
 γεια σου Κατερίνα μου
 το νου μου έχεις πάρει
 γεια σου Κατερινάκι

Θα 'ρθω να πω στη μάνα σου
 γεια σου Κατερίνα μου
 γαμβρό της να με κάνει
 γεια σου Κατερινάκι

Νυφούλα σαν θα στολιστείς
 γεια σου Κατερίνα μου
 η εκκλησιά θα λάμπει
 γεια σου Κατερινάκι

Όλοι θα σε θαυμάζουνε
 γεια σου Κατερίνα μου
 κι' εγώ θα σ' έχω πλάι
 γεια σου Κατερινάκι

22. ΣΤΟΝ ΕΓΓΟΝΟ ΜΟΥ ΓΙΩΡΓΟ

Γιώργο μου Γιώργο μου
Γιώργο σε παρακαλώ (Δις)
έμπα πρώτος στο χορό

Να σε δω Γιώργο μου
να σε δω και να χαρώ (Δις)
που 'χω λόγο σοβαρό

Και στην πρώτη Γιώργο μου
και στην πρώτη τη στροφή (Δις)
πάρε με και 'με μαζί

Κι' αν με θες Γιώργο μου
κι' αν με θες δικό σου ταίρι (Δις)
σφίξε μου γερά το χέρι

Τ' Αϊ-Γιωργιού Γιώργου μου
τ' Αϊ-Γιωργιού ας ευχηθούμε (Δις)
Γιώργο μ' να στεφανωθούμε.

14-11-93

23. ΣΤΟΝ ΕΓΓΟΝΟ ΜΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Τα μάτια σου τα γαλανά Γιαννάκη-Γιαννάκη
σαν με γλυκοκοιτάζουν σε συλλογιά με βάζουν

Το λυγερό σου το κορμί Γιαννάκη-Γιαννάκη
και η χρυσή καρδιά σου με φέρνουνε κοντά σου

Γι' αγάπη όταν μου μιλάς Γιαννάκη-Γιαννάκη
κουρνιαζώ και σωπαίνω ν' ακούγω δεν χορταίνω

Σ' αγάπησα σε πόνεσα Γιαννάκη-Γιαννάκη
σε λαχταρά η καρδιά μου ταίρι στην αγκαλιά μου.

15-2-96

24. ΣΤΗΝ ΕΓΓΟΝΗ ΜΟΥ ΣΟΦΙΑ

Στολίδι είσαι Σοφία μου στολίδι είσαι της αυγής
στολίδι είσαι της αυγής και ήλιος της ανατολής

Μ' ένα σου βλέμμα Σοφία μου μ' ένα σου βλέμμα χαίρομαι
μ' ένα σου βλέμμα χαίρομαι κι' αν δεν σε δω μαραίνομαι

Πάρε τα μάτια Σοφία μου πάρε τα μάτια μου να δεις
πάρε τα μάτια μου να δεις πως σε λατρεύουν να πεισθείς

Όρκο σου κάνω Σοφία μου όρκο σου κάνω στο Θεό
όρκο σου κάνω στο Θεό σε θέλω ταίρι στο πλευρό.

25. ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

Ταξιδεύει τ' όνειρό μου στην Ανατολή
στης Αγια-Σοφιάς την πόρτα που ήταν ανοιχτή
κι' άκουσα μια μελωδία ήχο γιορτινό
στην ψυχή μου ακουμπούσε και στο λογισμό

Κι' ακούστηκε φωνή από τον ουρανό
Πάλι στην Αγια-Σοφιά θα λάμψει ο σταυρός

Δίπλα στην δεξιά κολώνα ψέλνανε παιδιά
κι' αγγελούδια ήταν γεμάτη η Αγια-Σοφιά
κάνε Θεέ μου αυτούς τους ύμνους όλων προσευχή
να λευτερωθεί η Πόλη κι' η Ανατολή

2003

26. Ο ΓΕΡΟ-ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

Σταθείτε αδέρφια μια στιγμή το Σούλι ν' αγναντέψω
να χαιρετήσω τα βουνά με τη θωριά να τρέξω
κι' έχω μαράζι στην καρδιά

Στο Σούλι καριοφίλι στο Ζάλογγο χορό
καλόγερος στο Κούγγι τινάζω τον ζυγό

Τώρα στα μαύρα γηρατειά το Σούλι πως ν' αφήσω
μακριά απ' τ' άγια χώματα ανώφελο να ζήσω
κι' έχω μαράζι στην καρδιά

Τα πόδια μου δεν με κρατούν δρόμο τέτοιο να πάρω
πάρε με πλάση μου ψηλά καλύτερα ας πεθάνω
κι' έχω μαράζι στην καρδιά.

27. ΠΛΑΤΑΝΕ ΜΙΛΑ ΜΑΣ

Για πες μας γερό πλάτανε
τι είδες τι γνωρίζεις
για τη την καημένη κλεφτουριά
για το αρματολίκι

Χρόνια τόσα σαν πέρασαν
συ στέκεις παλικάρι
και αγναντεύεις ξέκαμπα
κι' όσο το μάτι φτάνει

Πες μας να μάθουμε κι' εμείς
και από πρώτο χέρι
εμείς και κάθε νέα γενιά
που ο χρόνος θα τη φέρει

Να μάθει απ' το στόμα σου
π' αέρας το σαλεύει
την δόξα των παλικαριών
και τον καημό τον κλέφτη

Παιδιά μου για να μάθετε
στον ίσκιο μου καθίστε
βάλτε κοτρόνι κάθισμα
πολλά θα πω κι' ακούστε.

Πάρτε δροσιά απ' την πηγή
που είναι στα ριζά μου
κι απ' τ' αγεράκι που φυσά
μόνιμα τα κλαριά μου.

Χαρά μου σαν στον ίσκιο μου
καθόταν παλικάρια
και πόνος μου αβάσταχτος
σαν έβλεπα τουρκάκια.

Στον ίσκιο μου και στην δροσιά
κάθισαν νιοι και γέροι
τραγούδησαν τον πόνο τους
με το γλυκό τ' αγέρι.

Είπαν τα ντέρτια της σκλαβιάς
της λευτεριάς τον πόθο
και τις θυσίες γενεών
του λυτρωμού το σπόρο.

Στον ίσκιο μου ορκίστηκαν
Χιλιάδες παλικάρια
στην λευτεριά και στον σταυρό
και σαν τα λιοντάρια.

Να πολεμήσουν την Τουρκιά
όσο η ψυχή θα στέκει
με την βοήθεια του Θεού
της Παναγιάς το χέρι.

Χίλια τραγούδια άκουσα
απ' τους αρματολούς μας
και τον χορό σαν σέρνανε
καμάρι του λαού μας.

Το καριοφίλι βρόνταγε
σαν γύριζαν οι σούβλες
το γλέντι μεσουράνιζε
και χαίρονταν οι ρούγες.

Πίνανε το γλυκό κρασί
ξεχνούσαν τον καημό τους
κι' ορκίζονταν για λευτεριά
κι' ακόμη στο χαμό τους.

Τα χρόνια ήτανε πολλά
και της σκλαβιάς ο χρόνος
οι πίκρες χίλιες πιο πολλές
και η χαρά μια μόνο.

Πόσες φορές στον ίσκιο μου
τους λαβωμένους φέραν
και το στερνό τους το φιλί
στείλαν με τον αέρα.

Στην μάνα και στην αδερφή
που χρόνια είχαν να μάθουν
και στο στερνό το μήνυμα
τον πόνο πως ν αντέξουν;

παιδιά μου όσα κι' αν σας πω
όσα κι' αν αραδιάσω
είναι σταγόνα του νερού
στου πελάγου το πλάτος.

Η δόξα είναι πέλαγος
και οι θυσίες πλήθος
που σώριασαν τον άπιστο
σαν κουφιασμένο τοίχο.

Βλέπω τη γη μας λεύτερη
ξεχνώ τα βάσανά της
και μένει τώρα να σας πω
στα λεύτερα παιδιά της.

Κρατήστε την ελεύθερη
σαν θα περνούν οι χρόνοι
η λευτεριά πολύτιμη
και η σκλαβιά 'ναι πόνοι.

28. Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ

Τον Οκτώβρη του Σαράντα
ο Μπενίτο Μουσολίνι
ονειρεύτηκε Ελλάδα
και δική του πως θα γίνει.

Σύναξε τη στρατιά του
και χαμόγελα σκορπάει
και τους λέει στα πολλά του
την Ελλάδα πως θα πάρει.

Γρήγορα ετοιμάστηκε
παρτ' οβίδες πυροβόλα
όλα τα αεροπλάνα
τανκς ντουφέκια και κανόνια.

Βάλτε την καλή στολή σας
γυαλιστείτε στολιστείτε
στα καπέλα τα φτερά σας
για περίπατο να βγείτε.

Με βενετικό καμάρι
προχωρείτε προχωρείτε
το πολύ σε μια βδομάδα
στην Αθήνα θα με βρείτε.

Και ξεχύθηκαν στις στράτες
τα μυριάδια του στρατού του
με τραγούδια και καντάδες
και τη νίκη κατά νου τους.

Ήταν εικοσιοχτώ Οκτώβρη
και πολύ πικρή Δευτέρα
που ηγήσαν οι σειρήνες
στην Ελλάδα πέρα ως πέρα

Πέρασαν τα σύνορά μας
με το όπλο στο πλευρό τους
μα στον Καλαμά στην Πίνδο
ξύπνησαν απ' τ' όνειρό τους.

Ο Δαβάκης τους προσμένει
στης Ηπείρου τα φαράγγια
γράφουνε την πρώτη δόξα
τ' αξιά του παλικάρια

Και τους παίρνουνε φαράγγι
με βροντόφωνη αέρα
φεύγουν οι μακαρονάδες
απ' τη γη μας και πιο πέρα.

Οι εύζωνοι κι οι τσιολάδες
οι λεβέντες του Σαράντα
τη σημαία μας υψώσαν

εις τους Άγιους Σαράντα.

Ο Μπενίτο Μουσολίνι
έσκασε απ' το κακό του
άλλαξε τους υπουργούς του
ως και τον πρωθυπουργό του.

Προχωρούν τα φανταράκια
και στο κάθε πέρασμά μας
γράφεται μια νέα δόξα
στην Αθάνατη γεννιά μας

Δίνουν λευτεριά και πάλι
εις την Βόρειο Ήπειρο μας
στον ελληνικό λαό της
που κομμάτι είναι δικό μας.

Οι λαοί όλου του κόσμου
νόμισαν πως ήταν θαύμα!
μα τι ήταν ώ θεέ μου;
η Ελλάδα του Σαράντα!

29. Η ΒΡΥΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η παλιά μας η βρυσούλα
με το κρύο της νερό
είναι του χωριού καμάρι
καύχημα των χωριανών

Μέρα νύχτα το νερό της
τρέχει αδιάκοπα δροσιά
κι' ο αχός της σαν βραδιάζει
μελωδία στην νυχτιά

Είναι η δροσιά του θέρους
είναι η θύμηση η παλιά
κι' έλξη των ξενιτεμένων
να γυρίσουνε ξανά

Πόσο θα 'θελα να ήμουν
διψασμένος στο χωριό
αχ να τρέξω στην βρυσούλα
και αχόρταγα να πιω

Και στον πόνο και στις πίκρες
που ο χρόνος μας κερνά
το νερό της θα γινόταν
βάλσαμο της λησμονιάς

Μέτρο η χαρά να είχε
το χρόνο να τον σταματά
να μην αφήσω τη βρυσούλα
να μη βρεθώ ξανά μακριά.

30. Η ΜΕΡΑ ΦΕΥΓΕΙ

Ο ήλιος γέρνει στην πλαγιά
σβήνει της μέρας η χαρά
στερνές αχτίδες χαιρετούν
σαν τις πλαγιές γλυκοφιλούν

Οι φυλλωσιές γεμίσανε
λογής πουλιά τραβήξανε
για να περάσουν την βραδιά
στην ξεγνοιασιά και στην χαρά

Αρχίζει γύρω σκοτεινιά
στον ουρανό εκεί ψηλά
προβάλλουν άστρα λαμπερά
χρυσά στολίδια της νυχτιάς

Στην ματωμένη ανατολή
το φεγγαράκι δεξ θα βγει
και θ' ασημώσει τα νερά
της νύχτας μαγική θωριά

Την ήσυχη αυτή βραδιά
κάθε καρδιά αναζητά
παρηγοριά να της σταθεί
να λυτρωθεί να ξεχαστεί

31. ΕΦΥΓΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Φεύγει το τραίνο βιαστικό απ' το σταθμό
μαζί του παίρνει τη ζωή μου κάποιο δείλι
και μένω άψυχος στο πλήθος μοναχός
με το φιλί σου παγωμένο μες στα χείλη

Σφυρίζει αδιάκοπα και στην καρδιά καημός
ένα μαχαίρι κάθε σφύριγμα καρφώνει
μαζί μου μένει ο στερνός του ο καπνός
και μια σταγόνα που στο μάγουλο παγώνει

Απομακρύνεται και γίνεται σκιά
απεγνωσμένα σου κουνάω το μαντήλι
νοιώθω τα χέρια και τα πόδια μου νεκρά
και στο λαιμό μου ένα λυγμό για να με πνίγει

Σ' ένα παγκάκι σωριασμένος στο σταθμό
παραμιλώ κοιτάζοντας τις δύο του ράγες
παρακαλώ σας να της πείτε στο καλό
κι' αδιαφορώ για με ο δρόμος μου ποιος θα 'ναι

Παραπατώντας και με δάκρυα βροχή
μέσα στο σούρουπο γυρνώ απεγνωσμένα
κι' έτσι άγρυπνο με βρήκε η αυγή
σ' ένα εκκλησάκι να προσεύχουμαι για σένα

32. ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Είχα ξυπνήσει από νωρίς και σε περίμενα
για να σε δω και μια στιγμή να σου μιλήσω
κάτι που μήνες την καρδιά μου την βασάνιζε
και δεν μπορούσα μυστικό να το κρατήσω.

Γλυκό πρωί κι' ο ήλιος τις αχτίδες άπλωνε
εννιά Σεπτέμβρη νέα ζωή θέλω ν' αρχίσει
ήρθες κοντά αναπνοή μου δεν μου άφησες
την αγωνία της καρδιάς να συνεχίσει.

Δειλά σου είπα σ' αγαπώ ζούσα σε όνειρο
ήθελα να 'ξερα και συ αν συμφωνούσες
να στέκεις πλάι μου στο σήμερα στο αύριο
κι' απ' την ψυχή όπως κι' εγώ αν μ' αγαπούσες.

Ένα χαμόγελο στο πρόσωπο σου απλώθηκε
δεν είπες λέξη και στα μάτια με κοιτούσες
την αγωνία μου το βλέμμα σου σταμάτησε
ειπ' η καρδιά σου στην καρδιά μου μ' αγαπούσες.

Γλυκό πρωί του Φθινοπώρου την απόκτησα
μες στην καρδιά μου έχεις πάρει πρώτη θέση
έγινε άνοιξη και με λουλούδια γέμισα
και τ' άρωμά τους άφησα να με μεθύσει.

33. ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Χέρι με χέρι το δρομάκι κατεβήκαμε
με την αγάπη μας παρέα κάποιο βράδυ
γλυκά με κοίταξες στα μάτια σαν με φίλησες
και τις στιγμές αυτές μούπες δεν πρέπει να ξεχάσεις

Τώρα μονάχη της η σκέψη μου περπάτησε
και ήταν έρημος ο δρόμος και σκοτάδι
μεγάλα κύματα στους βράχους κομματιάζονταν
νύχτα θλιμμένη παγερή χωρίς φεγγάρι

Σε μια γωνιά στην ερημιά μια βάρκα άφωνη
μια ηλιαχτίδα καρτερά σαν φέξει η μέρα
κι' εγώ προσμένοντας εσένανε αγάπη μου
μ' ένα χαμόγελο κι' ένα γλυκό σου βλέμμα.

34. ΡΩΤΑ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Φυσούσε τ' αγεράκι τα μαλλιά σου
 εκείνο το πρωί στην αμμουδιά
 τα μάτια σου θωρούσα με λαχτάρα
 κρατούσες το χεράκι μου σφιχτά

Και πόσα δεν σου είπε από το βλέμμα
 να μάθεις ρωτ' αν θέλεις τα πουλιά
 στα κλώνια που καθόταν μαγεμένα
 κι' ακούσανε τους χτύπους της καρδιάς

Αρχίσανε γλυκά να τραγουδούνε
 πετώντας από κλώνι σε κλαδί
 κι' 'εγινε ύμνος στο γλυκό το πρωινό μας
 μια μελωδία της αγάπης της αγνής

Πήρε τ' αγέρι στο γλυκό κελάηδημά των
 και της μεγάλης μας αγάπης τη φωνή
 να την σκορπίσει στις καρδιές που αγαπούνε
 σε κάθε χώρα γύρω μα και μακρινή

35. ΠΕΣ ΜΟΥ ΜΙΑ ΛΕΞΗ

Δεν έχουν θέση πια οι πίκρες στην καρδιά μου
Όταν ακούω την γλυκιά σου την λαλιά
Ζω μέσα στ' όνειρο σ' ωραίο παραμύθι
Όταν το στόμα σου αρχίζει και μιλά.

Μια λέξη σου προσμένω μόνο μια
Αυτή που δίνει ευτυχία και χαρά
Αυτή που πίκρες και καημούς τους κάνει πέρα
Και την καρδιά μου να πετά πολύ ψηλά

Τι αγαλλίαση σαν με κοιτάς στα μάτια
Ένα σου βλέμμα μου χαρίζει τη χαρά
Ας ήταν να μπαίνε του χρόνου ένα φράγμα
Να σταματήσει όταν στα μάτια με κοιτάς

36. ΧΑΙΡΟΜΑΙ ΠΟΥ Σ' ΑΓΑΠΩ

Όταν νιώθω εσέ κοντά
έχω ανείπωτη χαρά
δεν μπορώ να μην στο πω
μυστικό να το κρατώ

Η καρδιά μου πως πετά
το φωνάζει δυνατά
θέλει ταίρι την καρδιά σου
και πονάει μακριά σου

Το μυαλό μου σταματά
κάποιες σκέψεις σαν περνάν
μα η δική σου η θωριά
μου τις διώχνει τις σκορπά

Μοιάζουνε με ζωγραφιά
μάτια χείλη και μαλλιά
μα η λάμψη της ψυχής
δείχνει ένα όνειρο ζωής

Αγκαλιά σαν περπατώ
και το χέρι σου κρατώ
όλα γύρω μου γελούν
μου χορεύουν τραγουδούν

Και ψηλά στον ουρανό
ένα άστρο λαμπερό
μας ζηλεύει το θαρρώ
χαίρομαι που σ' αγαπώ.

37. ΠΗΡΑ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ

Πήρα το γράμμα και με λαχτάρα
πώς το κρατώ
ήταν δικό σου κι' απ' τον καημό μου
θέλω να βγω.

Μ' αυτό το γράμμα τέλος στο κλάμα
θέλω να πω
κι' απ' το άγχος που χει φωλιάσει
να λυτρωθώ

Πονάει ψυχή μου στην προσευχή μου
παρακαλώ
καλές ειδήσεις ας μου χαρίσει
που καρτερώ

Σαν το ανοίγω και το διαβάζω
προσεκτικά
τρέχει ένα δάκρυ πουν' της αγάπης
Παρηγοριά

Χαμογελάω και τραγουδάω
όλος χαρά
σαν σ' ανταμώσω θε να σου δώσω
και τη καρδιά.

38. ΗΡΘΕΣ ΚΑΛΗ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ

Ορθές καλή κοντά μου πάλι
που λαχταρούσα
εις την καρδιά μου και στην ψυχή μου
πόσο πονούσα

Κάθε μου ώρα και κάθε μέρα
γινόταν χρόνος
στη μοναξιά μα κι' η χαρά μου
ήτανε πόνος

Κάθε μου βράδυ στην προσευχή μου
για σε μιλούσα
και στ' όνειρα μου με τ' όνομά σου
παραμιλούσα

Ηρθες καλή μου κοντά μου κάτσε
να σε φιλήσω
και για τα χρόνια π' ήσουν μακριά μου
να σε ρωτήσω.

Στην αγκαλιά μου τον κάθε πόνο
θα σου τον γειάνω
και δεν με νοιάζει μες στο φιλί σου
κι' αν θα πεθάνω

39. ΕΦΥΓΕΣ ΠΑΛΙ

Ηρθες σαν αγέρι απαλό
και χείδεψες γλυκά το πρόσωπό μου
μα ήταν τόσες λίγες οι στιγμές
και πάλι τώρα είμαι μοναχός μου

Ηρθες σαν την Άνοιξη, γλυκό
το ξεροβόρι και τ' αγιάζι δεν παγώνει
ο χειμώνας κι' αν απλώνει παγωνιά
η καρδιά μου 'ναι ζεστή κι'ας πέφτει χιόνι

Τώρα που έφυγες διπλός καημός βαρύς
ο χειμώνας την καρδιά μου έχει σκεπάσει
σαν βαδίζω άθελα παραπατώ
το μυαλό μου αρμενίζει να σε φτάσει.

40. ΚΑΛΟ ΣΟΥ ΤΑΞΙΔΙ

Εφυγες μέσα στην μπόρα στη βροχή
ένα μαύρο πρωινό του Φθινοπώρου
κι' έμεινα μόνος με θλιμμένη την ψυχή
κι' ασάλευτος σε μια γωνιά του δρόμου

Τα μάτια μου έγιναν δυο τζάμια θολερά
από τα δάκρια που ο πόνος τα κερνάει
τα χείλη μου ψέλλισαν μια ευχή
καλό ταξίδι κι' ο Θεός να σε φυλάει

41. ΜΗ ΛΕΣ ΑΝΤΙΟ

Καλή μου μη μου λες να σε ξεχάσω
 δεν είναι βήμα της χαράς να περπατήσω
 ούτε τραγούδι τ' αηδονιού να τ' ακούσω
 μα της ζωής μου το παλάτι να γκρεμίσω

Τα τόσα χρόνια γράψαν στην καρδιά μου
 στον ουρανό μου όσα σύννεφα περάσουν
 κι' όσες μπόρες και χιονιές να μη σε σβήσουν
 ακόη και τα γηρατιά σαν φτάσουν

Στολίδι μου ευωδιαστό λουλούδι
 εισ' αγεράκι ανοιξιάτικο απαλό
 ανάσα μου χαρούμενο τραγούδι
 κι από κοντά σου μη με διώχνεις δεν μπορώ

Μη λες αντίο μη μου παίρνεις την ελπίδα
 και μη μ' αφήνεις σαν στο κάμπο λυγαριά
 που την χτυπάνε οι βροχές κι' οι καταιγίδες
 και υποφέρει μοναχή χωρίς μιλιά

Μια ανηφόρα κι' 'ένα άδειο μονοπάτι
 χωρίς ελπίδα πώς μου λες να τ' ανεβώ;
 γεμάτο πέτρες, ρεματιές, πυκνό σκοτάδι
 δε με λυπάσαι στην κορφή να σταυρωθώ;

42. ΓΥΡΙΣΕ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ

Σε περιμένω όπως τον ήλιο
που τον προσμένει όλη η φύση
σαν τα μπουμπούκια τα κλεισμένα
που ο ερχομός του θα τ' ανοίξει

Σαν το παιδάκι στο γρασίδι
π' αδημονεί τρελά να παίξει
σαν το κελάηδημα πως φέρνει
το πρωινό σαν μέρα φέξει

Πώς να σου δείξω τη λαχτάρα
και τη χαρά μου σαν γυρίσεις
ειν' η θωριά σου κάποιο αστέρι
κι' όταν γλυκά θα μου μιλήσεις

Κάποια του αχτίδα θα φωτίσει
της μοναξιάς μου το σκοτάδι
και θα μεθύσω απ' τη ματιά σου
και του χαμόγελού σου χάδι

Πόσο σκληρό α ζω μακριά σου
και να ξυπνώ με τ' όνομα σου
να μην μπορώ να το φωνάξω
ούτε σφιχτά να σ' αγκαλιάσω

Η κάθε μέρα να ναι χρόνος
ατέλειωτος σκληρός ο πόνος
γύρνα κοντά μου αγαπημένη
και μη μ' αφήνεις πάντα μόνο.

43. ΕΧΩ ΚΑΗΜΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Αχ καλή μου τα μαλλιά σου
κάν' τα σκάλα ν' ανεβώ
στο μπαλκόνι με τις γλάστρες
τον καημό μου να σου πω

Στη δουλειά σου πηγαίνεις
σαν περνάς στη γειτονιά
ξετρελαίνεις τους λεβέντες
βαλαντώνεις τα παιδιά

Αχ καλή μου στη δουλειά σου
θα 'ρθω σαν μικρό παιδί
και μπροστά σ' όσους κι' αν βλέπουν
θα σου πάρω το φιλί.

44. ΣΑΝ ΕΡΘΕΙΣ

Μόνιμο χαμόγελο στα χείλη
μου δίνει του ερχομού σου η χαρά
κι' η θερμή της αγάπης σου ηλιαχτίδα
στεγνώνει τα βρεγμένα μου φτερά

Μπόρες μα και σύννεφα θα φύγουν
ο ουρανός μου γαλανός. Τι χαρωπά!
που οι καρδιές μας στα ψηλά θα ταξιδεύουν
όταν θα σ' έχω στη δική μου αγκαλιά.

45. ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΣΟΒΑΡΑ

Την Ισμήνη τη ζαβή ποιος δεν την ξέρει
με μια κάλτσα τριγυρνά και δεν την μέλλει

Με την ζέστη βάζει το παλτό της
με το κρύο το πολύ το πουκάμισό της

Του μανάβη μας προχθές του ζητούσε ψάρια
τον χασάπη μας ρωτούσε για φρέσκα πατζάρια

Του κήπου τα δενδράκια θέλει να κλαδέψει
κι' είπε στον κουρέα για να τα κουρέψει

Χθες φαινόταν μάλλον να 'ταν στα καλά της
κι' είπε με το γέλιο στη γειτόνισσα της

Μήπως και γνωρίζεις κάποιον να κλαδέψει
τα μικρά δεντράκια μου να νοικοκυρέψει

Είπε κι' η γειτόνισσα να κάνει το καλό
«ευχαρίστως» και της σύστησε κάποιον κηπουρό

Ο κηπουρός της κλάδεψε πολύ σωστά τα δένδρα
σ' αυτήν όμως φαινότανε πολύ κουτσορεμένα

Νόμισε πως έγινε ο κήπος της γουλί

τις φωνές του έβαλε αλί και τρις αλί

Έγινε το σώσε μεγάλη φασαρία
και για να μη φωνάξουν την αστυνομία

Πλήρωσε η γειτόνισσα του κηπουρού τον κόπο
έδωσε έτσι φίλοι μου στην οργή τον τόπο.

46. ΑΓΑΠΑ ΜΕ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ

Δώσ' μου ένα φεγγάρι
να σου δώσω ήλιο (δισ)
μέσα στη νυχτιά

Ρεφραίν

Κι' όταν θα διαπιστώσεις τις προθέσεις μου
και κορώνα θα σε βάλω και αφέντη μου

Πιάσε μου το χέρι
να σε αγκαλιάσω (δισ)
έτσι πιο κοντά

Φίλα μου τα χείλη
κοίτα με στα μάτια (δισ)
πάρε μια νυχτιά

47. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Φεύγει το καράβι έγειρε το δείλι
έχασα τα μάτια σου βλέπω το μαντήλι

Το παλιό μουράγιο πίσω με γυρίζει
το φεγγάρι πάνω σου Παναγιάς καντήλι

Τ' ασημένιο τάσι του γιαλού φωτίζει
πάτωμα της εκκλησίας απεραντοσύνης.

48. ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΟΥ

Τα γράμματά σου έβγαλα
απ' το παλιό συρτάρι
κι' η σκέψη μου ταξίδεψε
στα χρόνια τα παλιά

Στο εξωπόρτι που φθασα
κι' αγνάντεψα την άκρη
τον ταχυδρόμο να 'ρχεται
πώς θα 'θελα ξανά

Τη ρούγα δεν την φώτισα
έσβησε το λυχνάρι
στάλαξαν κεραμόσταλες
τα χιόνια στα μαλλιά

Όνειρο να 'ταν θα 'θελα
μεσημεριού του Μάη
να με γλυκονανούριζες
πριν φύγεις μακριά

49. ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ

Άργησε πολύ να 'ρθει το δικό σου γράμμα
η αγωνία μ' έλιωσε πνίγηκα στο κλάμα
Ρεφραίν

Ταχυδρόμε φέρε μου γράμμα λαχταρώ
μαύρες σκέψεις μου περνούν άλλο δεν μπορώ

Μα στο γράμμα μου 'γραφες πως δεν θα γυρίσω
στη ζωή σου ήσυχο θέλεις να σ' αφήσω
Ρεφραίν

Η χαρά μου χάθηκε με το γράμμα αυτό
πλήρωσα γι' αμάρτημα ότι σ' αγαπώ.

50. ΚΟΙΤΑ ΜΕ ΚΟΙΤΑ ΜΕ

Κοίτα με κοίτα με, με τα δυο σου μάτια
τις φουρτούνες ξέχασε της ζωής για πάντα

Ρεφραίν

Το μυαλό σου μη ζαλίζεις με συλλογισμούς
στου γιαλού τα κύματα ρίξε τους καημούς

Κράτα με κράτα με και να μην ξεχάσεις
μέρες χρόνια χάνονται καιρό μη χάσεις

Φίλα με φίλα με για να με χορτάσεις
η ζωή μας κούρασε να ξαποστάσεις.

51. ΗΣΟΥΝΑ ΠΟΥΛΑΚΙ

Ήσουνα πουλάκι πάνω στο κλαδάκι
άπλωσα το χέρι να σε πιάσω
τα φτερά σου άγγιξα μου 'μεινε το χάδι
πέταξες επάνω και σε χάνω

Έχτισα για σένα ανοιχτό κλουβάκι
και χρυσή φωλιά για να σε βάλω
άπλωσ' τα φτερά σου κι' έλα ένα βραδάκι
να πιαστώ μαζί σου να πετάξω.

52. ΣΤΩΝ ΟΜΑΤΙΩΝ ΣΟΥ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Στων οματιών σου θάλασσες
καράβι είμαι και πάω
τα μακρινά ταξίδια μου
μαζί σου τα μοιράζω

Με την καρδιά σου μηχανή
το χέρι σου κατάρτι
το βλέμμα σου πυξίδα μου
στου πελάγου την άκρη

Γαλήνη η φουρτούνα σου
ηλιος η σκοτεινιά σου
φωλιά το λιμανάκι σου
ζεστή σαν τη θωριά σου

53. ΜΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕΣ

Μου βρέθηκες στις δύσκολές μου ώρες
που ζωής αδιάκοπα με χτυπούσαν μπόρες
δίπλα μου εστάθηκες εσύ
σα βράχος στου πελάγου το νησί

Ρεφραίν

Μ' έσωσες μ' έσωσες απ' το χαμό
και δεν φθάνει να σου πω μόνο ευχαριστώ

Κουράγιο δεν μου έμεινε και θάρρος
θα λύγιζα σαν καλαμιά στον κάμπο
στήριγμα μου έγινες εσύ
με γλύτωσες απ' την καταστροφή

Τώρα στην υπόλοιπη ζωή μου
έγινες ήλιος της αυγής μου
μεσημέρι κράτα με να 'ρθει
σε κρατώ τα βράδια ως το πρωί.

54. ΚΑΘΗΣΕ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ

Έχεις στα μάτια σου ήλιους του χειμώνα
έχεις στα φρύδια σου κυπαρισσιού βλαστούς
έχεις στα χείλη σου ανοιξιάτικα αηδόνια
στο προσωπό σου γλάστρας τους ανθούς

Ρεφραιν

κάθισε κοντά μου κι' αγκάλιασέ με
φίλα με στο στόμα και μέθυσε με

Το κοίταγμα σου τράβα σαν το μαγνήτη
στο μίλημα σου αρχίζω να ονειροπολώ
η αγκαλιά σου τζάκι κι' έξω χιόνι
το φίλημά σου μεθύσι μαγικό.

55. ΕΛΑ Ν' ΑΝΟΙΞΟΥΜΕ ΦΤΕΡΑ

Φοράω τα χρυσά φτερά
ταξίδι κάνω στα παλιά
πετάω σαν πουλάκι
στ' ονείρου το παλάτι

Ρεφραιν

Έλα ν' ανοίξουμε φτερά
όπως τα χρόνια τα παλιά
και σαν βρεθούμε αγκαλιά
θα ξαναχτίσουμε φωλιά

Κάνω στ' αστέρια συντροφιά
εκεί που βρίσκομαι ψηλά
στου ουρανού την άκρη
να 'σουν και 'συ φεγγάρι

56. ΜΑΖΙ Ν' ΑΠΟΦΑΣΙΣΟΥΜΕ

Μαζί ν' αποφασίσουμε
σε όνειρο να ζήσουμε
δεν είναι η ζωή βάσανα μόνο

Θα σε κρατάω αγκαλιά
θα σε γεμίζω με φιλιά
μον 'τρεξε να προλάβουμε το χρόνο

Φεύγουν τα χρόνια φεύγουνε
εμάς δεν περιμένουνε
μας φτάνουνε τα χιόνια τους στο δρόμο

Το πλοίο ας το πάρουμε
μαζί του να σαλπάρουμε
ταξίδια μακρινά σ' όλον τον κόσμο

Οι δυο μας με ατέλειωτα
βραδάκια αξημέρωτα
σε μια όμορφη ζωή σε άλλον τόνο.

57. ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Το τελευταίο δειλινό
ηλιοβασίλεμα στερνό
πικρό φιλί στα χείλη
και δάκρυ στο μαντήλι

Ηλιόγερμα μου μακρινό
έμεινες συ παντοτινό
του ερχομού καντήλι
που έσβησε το δείλι

Έσβησες όνειρο λαμπρό
το τελευταίο δειλινό
έλπίδα δεν αφήνει
αυγή δεν θ' ανατείλει.

58. ΑΝ ΘΑ Σ' ΑΠΟΚΤΗΣΩ

Χθες μεσ' την ταβέρνα φούντωσαν τα κέρνα
και το γλέντι άναψε
από το χασάπικο και το τσιφτετέλι
ο χορός ξεφάντωσε

Ανέβα στο τραπέζι πιάσε το ποτήρι
κι' άσπρον πάτο άδειασε
και δυο στοίβες πιάτα θα να σπάω αράδα
κούκλα με βαλάντωσε

Αν θα σ' αποκτήσω τι δεν θα κερδίσω
καίγομαι για σένανε
αγάπη στο ποτήρι απ' του σεβντά τη βρύση
ελ' αγάπη κέρνα με

59. ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ

Τι πράσινο να σώσουμε
παντού τσιμέντο απλώσαμε
δείγμα από δένδρα μείνανε δόξα τω Θεώ

Τα κτίρια πυκνώσανε
ανέβηκαν ψηλώσανε
λίγο ουρανό θα βλέπουμε δόξα τω Θεώ

Το σύννεφο μας έπνιξε
έβρεξε και μας λέρωσε
κι' όμως όλοι λέγαμε δόξα τω Θεώ

Θεού βοριάς μας σάρωσε
τον ουρανό καθάρισε
για μας θαρρώ πως νοιάστηκε δόξα τω Θεώ

60. ΑΘΗΝΑ ΜΟΥ

Μας άπλωσες το σύννεφο άκρη σ' άκρη
αέρα δεν μας έκανες χαλάλι
έκρυψες το γαλανό ουρανό
για να μην μας βλέπει κι' ο Θεός

Ρεφραίν

Αθήνα μου Αθήνα μου
στα σοβαρά για μίλα μου
αυτό σου το κακό για πού τραβάει
ήσουνα νια και γέρασες
αμέθυστη και μέθυσες
προδώθηκες και πάρ' το πια χαμπάρι

Έντυσες τον ήλιο στους καπνούς σου
και μας κέρασες τους στεναγμούς σου
δες πως μας λυπήθηκε η βροχή
μαύρο δάκρυ έσταξε κι' αυτή.

61. ΕΓΩ ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΤΑ ΠΙΣΤΕΥΩ

Χριστέ μου δε σε πίστεψαν
σε συλλάβανε και σε δικάσανε
όμως εγώ αυτά δεν τα πιστεύω
σε σταυρώσανε για το συμφέρον

Χριστέ μου δεν σε πίστεψαν
σε δικάσανε και σε σταυρώσανε
όμως εγώ αυτά δεν τα πιστεύω
το δικαστήριο ήταν στημένο

Χριστέ μου δε σε πίστεψαν
σε σταυρώσανε για να γλυτώσουνε
όμως εγώ αυτά δεν τα πιστεύω
το πόσο γλύτωσαν καλά το ξέρω

Χριστέ μου δε σε πίστεψαν
χρόνια περάσανε και δεν διστάζουνε
όμως εγώ αυτά δεν τα πιστεύω
σταυρό και σήμερα θα 'στηναν λέω

62. ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Συννεφιασμένο δειλινό
 η νύχτα τι θα φέρει
 ρωτώ αν θα ‘ρθει χάραμα
 μέρα για μεν αν φέξει

Δειλινό δειλινό συννεφιασμένο
 πόσο είμαι λυπημένος

Βράδυ πικρό και σκοτεινό
 χωρίς να θέλω θα ‘ρθει
 σφίξιμο της καρδιάς καυτό
 λυγμός καημός και δάκρυ

Δειλινό δειλινό συννεφιασμένο
 άραγε τι περιμένω

Λάμπει στο μάγουλο χρυσό
 ένα δικό μου αστέρι
 καθάρισε τον ουρανό
 καινούργια μέρα φέρνει

Δειλινό δειλινό συννεφιασμένο
 θα ‘ρθει κάτι που προσμένω

63. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ

Συννέφιασε ο ουρανός
την Κυριακή το βράδυ
ο δρόμος μου 'ναι μακρινός
και μπόρα θα ξεσπάσει

Θα 'ρθω κι' ας είμαι μοναχός
με μπόρα και σκοτάδι
νοστάλγησα να ζεσταθώ
στο πατρικό μου τζάκι

Πόση χαρά απ' το γονιό
κι' απ' της χαράς το δάκρυ
στο σπίτι μου το πατρικό
που λάμπει απ' άκρη σ' άκρη

64. ΝΑ ΓΑΛΗΝΕΨΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Να γαληνέψει η θάλασσα
να ‘ρθουνε τα καράβια
να δέσουν πάλι στις στεριές
και οι αγκαλιές οι αδειανές
να σφίξουν παλικάρια
Ρεφραίν

Να γυρίσουν να γυρίσουν
τα σπιτάκια τους ν’ ανοίξουν

Να ανοίξει κάθε σπιτικό
που ‘χει το κύμα κλείσει
κι’ έμοιαζε με μικρό κλουβί
για το πουλί ούτε κλαδί
να ‘χει για να καθίσει.

65. ΚΡΙΝΑ ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΑ ΜΑΡΑΜΕΝΑ

Κρίνα τσακισμένα μαραμένα
με το νερό του θανάτου ποτισμένα
ζωγραφισμένη η μορφή του τρόμου
Στο πανέρι της γωνιάς του δρόμου

Ταξίδια ανεπίστροφα χαμένα
όνειρα παραδείσου γκρεμισμένα
λυγαριές στου χειμάρρου την άκρη
γερμένες στις ορμής τη λάσπη

Ήλιε μου φέξε τα σκοτάδια
ξύπνησε το νου στα παλικάρια
πότισε με μέλι την ελπίδα
με την ιδική σου ηλιαχτίδα.

66. ΝΑ ΓΕΡΑΣΕΙ Η ΑΔΙΚΙΑ

Κυλούν τα χρόνια όπως τα τσέρκια
γεννιές ανθρώπων αλλάζουν στέκια
η αδικία δεν λέει να γεράσει
γυρίζει δικαστής και μας καταδικάζει.

Ρεφραίν

Να γεράσει η αδικία μέσα να κλεισθεί
και το δίκιο της να βρίσκει κάθε μια ψυχή

Άλλους τους παίρνει από το χέρι
κι άλλους τους στείνει στο ακαρτέρι
τη μάζα βάζει να περπατά στ' αγκάθια
μα τους ολίγους σ' ολόχρυσά παλάτια.

Γιατί σ' αρέσει να μας βασανίζεις
ενώ τους άλλους καλωσορίζεις
αυτούς τους έχεις ανοιχτή τη θύρα
και οι πολλοί ούτε στον ήλιο μοίρα.

67. ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΕΙΝ' ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΜΑΣ

Σιδερένια ν' τα δεσμά μας
και δε σπάζουνε
την απάντηση δεν ξέρουν
Που θα πάρουνε

Ρεφραίν
Την καρδιά μου δεν μπορούν
να την παραβιάσουν
στο κελί που σ' έβαλα
ποτέ τους δε θα φτάσουν

Το χρυσάφι όλου του κόσμου
να μου τάξουνε
να σ' αφήσω απ' το μυαλό τους
να το βγάλουνε

Δεν ζυγίζεται η αγάπη
με τα χρήματα
η καρδιά μου δεν πουλάει
τα αισθήματα.

68. ΘΑ ΨΑΞΩ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ

Τα σκαλοπάτια της καρδιάς σου θ' ανεβώ
σιγά σιγά κάποιο συρτάκι θα τραβήξω
κάθε κρυψώνα θαύρω μέσα του θα μπω
Σχολαστικά κάθε γωνιά θα ξεψαχνίσω

Θέλω να μάθω όταν γι' αγάπη μου μιλάς
μου λες αλήθεια στα γλυκόλογα τα χίλια
πονάς για μένα ή παραμύθια μου πουλάς
και τ' αμαρτήματα σου έγιναν συνήθεια

Το πορτάκι της αλήθειας της θ' ανοίξω
θα κλείσω όλα τα ντουλάπια τα κρυφά
και τα κλειδιά της που θα πάρω θ' ασφαλίσω
να μην μπορείς στο μέλλον πια να με γελάς.

69. ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕΣ

Της καρδιάς μου το βιβλίο
έκλεισε
την επρόδωσες καλή μου
μ'έλιωσες μ'έλιωσες

Το τι έκρυβες στα στήθια
έδειξες
και το δηλητήριό σου
έσταξες έσταξες

Τις θυσίες πουχω κάνει
ξέχασες
την μεγάλη μου αγάπη
πέταξες πέταξες

Και η πίκρα των ματιών μου
κύλισε
τις καλύτερες σελίδες
έσβησε έσβησε.

70. ΘΑ ΦΤΙΑΞΩ ΣΙΔΕΡΟ ΚΑΡΔΙΑ

θα πάρω αμώνι και σφυριά
και σίδηρο κι' ατσάλι
να τα πυρώσω στη φωτιά
να φτιάξω σίδηρο καρδιά

θα βρω γιατρό και σιδερά
να την μεταμοσχεύσει
κι' όταν χτυπάς τη μαχαιριά
και μη πονά να μη πονά

Ρεφραίν

Την καρδιά μου θα αλλάξω με μια σιδερένια
για ν' αντέχω τα καμώματα και σένα.

71. ΘΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΩ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Θα παραγγείλω μια καρδιά
σε χρυσοχόο με μαστοριά
με μάλαμα να φτιάξει
κι' αυτή που 'χω ν' αλλάξει

Ρεφραίν
Ενώ η χρυσή καρδιά μου
αγάπη θα μοιράζει
η αχαριστία
δεν θα την πειράζει

Θα είμαι ο μόνος στο ντουνιά
με μια χρυσή χρυσή καρδιά
που κάθε χτύπημά της
θα λιώνει τον νταλκά της.

72. ΓΕΛΑΣΕ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Τι έχεις καρδιά μου σήμερα
και μοιάζεις με καράβι
που το χτυπούν αλύπητα
της θάλασσας τα κύματα
και το σαπίζει η άρμη

Ρεφραίν
Γέλασε καρδιά μου δόλια
τη χαρούμενη την ώρα

Τ' έχεις που γύρω χαίρονται
ξένοιαστοι όλοι οι άλλοι
αγκαλιασμένοι τραγουδούν
και μόνο με νερό μεθούν
και συ βάζεις μαράζι.

73. ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΑΝΤΕΞΕ

Μοιάζει η καρδιά μου σήμερα
βάρκα χωρίς πυξίδα
που δέρνεται στο πέλαγο
στο κύμα τσόφλι έρμαιο
φύλλο στην καταιγίδα

Ρεφραίν

Γίνε σίδηρο και πέτρα
για ν' αντέξεις τούτη μέρα

Ποσό πολύ σε πλήγωσε
κόσμου κακία τόση
που 'κανε κάθε σου χαρά
πίκρα χωρίς καμιά φορά
το χέρι να σου δώσει.

74. ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΕΙΣ

Γιατί να υποφέρεις
τα βήματα να σέρνεις
κι' ειν' η θωριά σου
λουλούδι μαραμένο της αυγής

Τα χείλη σου θλιμμένα
τα μάτια δακρυσμένα
και η καρδιά σου
σαν τη συννεφιασμένη Κυριακή

Έλα κοντά σε μένα
θα τα 'χεις ξεχασμένα
όταν ξυπνήσεις
στην αγκαλιά μου μέσα το πρωί.

75. ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ ΤΟ ΜΠΛΟΚΟ

Τα βήματα της μνήμης μου
με φέρανε κοντά σας
που το ανάστημά σας
φθάνει στον ουρανό

Παιδί τότε μικρό κι' εγώ
ξυπόλητο στο δρόμο
της Κοκκινιάς το μπλόκο
μου 'μεινε στο μυαλό

Κορμιά στοίβα τριαντάφυλλα
στο αίμα βουτηγμένα
κρινάκια τσακισμένα
σ' άδικο φονικό

Εις τον ουράνιο θόλο
για κάθε παλικάρι
κι' ένα προσκυνητάρι
αστέρι φωτεινό.

76. ΣΤΑΥΡΩΝΕΤΑΙ Η ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ

Εσείς βουνά της Αττικής
τις πέτρινες φτερούγες σας απλώστε
τον ήλιο στα πισώβουνα καρφώστε
μη ξημερώσει αυτή η αυγή

Ρεφραίν
Σταυρώνεται η Καισαριανή
σαν το Χριστό τη νύχτα αυτή
σωριάστηκαν στο χώμα
κολώνες Παρθενώνα

Πέπλα της νύχτας σκοτεινά
ντροπής έργα ανθρώπων για σκεπάστε
τα ματώμενα κρίνα μας φυλάξτε
που κείτονται για λευτεριά

Τούτης της γης σκέψη πλατειά
τ' αστροπελέκια με φωτιά στείλε και γράψε
στον ουρανό του Βερολίνου ελπίδες κάψε
μ' αίμα ακονίζουμε σπαθιά

77. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΙ ΠΟΛΕΜΑΤΕ

Οι σφαίρες πέφτουνε βροχή
στα χαρακώματα
και οι οβίδες σαν χαλάζι
στα γύρω υψώματα

Ρεφραίν

Άνθρωποι άνθρωποι τι πολεμάτε
δύο μέτρα γης θα πάρετε
τσέπες δεν θα χετε εκεί που πάτε
αυτό μην το ξεχάσετε

Κάποιος λεβέντης ξεψυχά
απ' τα λαβώματα
με καρφωμένη την ματιά
τα ξημερώματα

Πόσα κορμάκια θα χαθούν
σ' αυτή την κόλαση
πόσες μανούλες θα θρηθούν
απ' την απόγνωση

78. ΩΧ ΣΤΗ ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Αχ παλικαράκι έχασες τον ήλιο
σφάλισες τα μάτια σ' άδικο λεπτό
σκόρπισες τον πόνο και μια λέξη μόνο
πρόλαβες και είπες το ωχ σου το στερνό

Λύγισαν τα δένδρα πόνεσαν τα στέρνα
στέρεψε η βρύση φύγαν τα πουλιά
μια ψυχή σπαράζει σ' άκρη εκεί πιο πέρα
στ' αναφιλητά της γύραν τα βουνά

Και στη ζήση γύρω της ζωής τα μάτια
θόλωσαν τα τζάμια κόμπος στο λαιμό
τσάκισε η κολώνα που 'πεσε στο χώμα
δεν χωρά και φτάνει ως τον ουρανό

79. ΑΜΠΑΡΑ ΣΤΗ ΛΕΥΚΗ ΜΑΣΤΙΓΑ

Νιάτα σαν έρημα πουλιά
με τα φτερά στο χώμα
μοίρα κακή σας έβαλε
στο αίμα σας τα χιόνια
το θάνατο του αιώνα.

Ρεφραίν

Να τον παλέψεις τον χιονιά
κι' η στρατιά σου κι' αν κλείσει
ψάξε να βρεις στην ερημιά
μια πόρτα να σ' ανοίξει

Στήθος αμπάρα στο βοριά
και θα περάσει η μπόρα
μέρες καλές θα έρθουνε
λευκού θανάτου τρόμο
να κλείσουμε το δρόμο.

80. Τ' ΑΔΙΚΟ ΠΩΣ ΔΕΝ ΤΟ ΜΠΟΡΩ

Στην πιο ψηλότερη κορφή
σε μια σπηλιά θα ζήσω
και με πικρό παράπονο
σε όλους σας γεια θ' αφήσω

Ρεφραίν

Τ' άδικο τ' άδικο πώς δεν το μπορώ
άστε με να φύγω σας παρακαλώ

Θαχω παρέα τον αϊτό
της ρεματιάς τ' αηδόνι
από του κόσμου μακριά
τ' άδικο που πληγώνει

Τ' αγρίμια θα παρακαλώ
για λίγο να σωπαίνουν
σαν τραγουδώ τον πόνο μου
θα με καταλαβαίνουν

81. ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ ΜΗ ΤΗΝ ΠΛΗΓΩΝΕΙΣ

Σε συλλογισμούς με βάζει το δικό σου φέρσιμο
που πληρώνω κάθε ώρα το δικό σου φταίξιμο

Ρεφραίν

Την αγάπη μας μη την πληγώνεις
θα κόψεις το σχοινί μη το τεντώνεις

Για τις τόσες μου θυσίες τι σου ζήτησα εγώ
την αχαριστία ξέρεις δεν την θέλει κι' ο Θεός

Βασανίζω το μυαλό μου άδικα τόσον καιρό
και δεν βρίσκω τι να κάνω όσο και να κουραστώ

Αποφάσισε και πες μου πως θ' αλλάξεις τακτική
κι' αγκαλιά το μονοπάτι να περνούμε την ζωής.

82. ΜΟΝΑΧΗ ΜΗ Μ' ΑΦΗΝΕΙΣ

Μονάχη μου τα βράδια μ' αφήνεις
ξενυχτάς στα δικά σου τα στέκια
στα τσόχινα τραπέζια γυρίζεις
με ρηγάδες και ντάμες νυχτέρια

Μονάχη μου στο άδειο κρεβάτι
χρόνος γίνεται κάθε μου νύχτα
και μουσκεύει το μαύρο μου δάκρυ
μαξιλάρι και στρώμα με πίκρα

Μονάχη πρωινό μεσημέρι
πώς ν' ανοίξεις τα μάτια στ' αλήθεια;
του χαρτιού σου το έρμο νυχτέρι
σου 'χει γίνει ζωής σου συνήθεια

Μονάχη μου θα φύγω να ξέρεις
και μην ψάξεις να βρεις την αιτία
συ τις ντάμες μονάχα λατρεύεις
χάνοντας με στερνή σου πατρίδα.

83. ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ ΜΟΥ ‘ΧΕΣ ΤΑΞΕΙ

Στης πηγής το εκκλησάκι
την καρδιά σου μουχες τάξει
και στων οματιών σου άκρη
είδα της χαράς σου δάκρυ

Δίπλα στο δεντρί της βρύσης
δυο καρδιές είχα σκαλίσει
συ δυο βέλη είχες βυθίσει
σ’ είχε ο έρωτας μεθύσει

Όνειρο είχαμε ζήσει
μα το έκανες να σβήσει
το παλάτι που ‘χα χτίσει
βάλθηκες να το γκρεμίσεις

Τι σε έκανε ν’ αλλάξεις
γρήγορα να το ξεχάσεις
και του όρκου σου το δάκρυ
τι ζωή να μου ρημάξει;

Σ’ άνεμο έμεινα κλωνάρι
μια ανεμώνη στο λιβάδι
έφυγες της γης τα μάκρη
σαν σκιά μες στο σκοτάδι

Και καλά πριν χρόνος κλείσει

μια πληγή μου 'χεις ανοίξει
έδυσες άστρο της δύσης
πριν η νύχτα προχωρήσει.

84. ΔΙΧΩΣ ΛΟΓΟ ΣΟΒΑΡΟ

Εμεινα στη στράτα μοναχή
 συντροφιά μου το ξεροβόρι
 άρχισε ψιλό ψιλό το χιόνι
 έμοιαζε ο δρόμος με σιωπή

Ρεφραίν

Δίχως λόγο σοβαρό με παράτησες
 το κακό που έκανες δε φαντάστηκες

Σαν πουλί χαμένο σε δεντρί
 απελπισμένο που να τραβήξει
 τι η αγωνία τόχει τυλίξει
 καρφωμένο στέκει στο κλαδί

Αδικα προσμένω να φανείς
 νοιώθω πληγωμένο χελιδόνι
 άργησες κι' αρχίζει να νυχτώνει
 ράγισε η καρδιά μου σαν γυαλί

5-5-1989

85. ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΟΔΩΡΗ

Στη γειτονιά μια ερημιά
νεροποντή και πώς βροντά
μια σκοτεινιά και μια βροχή
Αδειάζουνε οι ουρανοί

Συνθήματα για λευτεριά
Δρόμους στενούς αποβραδής
Γράφουν στους τοίχους στα κρυφά
Οι δυο γιοι του Θοδωρή

Πόρτα παράθυρα ανοιχτά
Τι αγναντεύεις Θοδωρή;
Τι σου τρομάζει την καρδιά
Όταν φωτίζουν κεραυνοί;

Αλί δεν γύρισαν ξανά
Κοντεύει να 'ρθει η χαραυγή!
Να 'ταν βροντές η μπαταριά;
Και πούνε οι γιοι του Θοδωρή

86. ΜΟΙΡΑ Η ΦΤΩΧΟΛΟΓΙΑ ΤΙ ΣΟΥ ‘ΧΕΙ ΚΑΝΕΙ

Μοίρα μας βασανίζεις δίχως οίκτο
 σαν το χταπόδι μας χτυπάς με απονιά
 κι’ όσο αδειάζουμε της πίκρας το ποτήρι
 μ’ αδιαφορία συ το ξαναγεμίζεις

Ρεφραίν

Μοίρα η φτωχολογιά τι σου ‘χει κάνει
 άστηνε και μια στιγμή να ξανασάνει

Φτωχολογιά της καρδιάς σου ο χτύπος
 σωστό ρολόι που τα βάσανα μετρά
 και σαν γεμίσει μια σελίδα το δεφτέρι
 γυρίζει φύλλο μοίρας τ’ άπονο της χέρι

Μας έχεις στήσει στου κατατρεγμού τον τοίχο
 κάθε μας βήμα μια ριπή μας χτυπά
 γλυκό ψωμί για πες μου πώς να το κερδίσεις
 μοίρα σκληρή ένα στομάχι να γεμίσεις

19-5-1989

87. ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΑΠΟΒΡΑΔΟ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΝΑ

Εκείνο το απόβραδο του σαράντα ένα
κουρνιαχτός του χαλασμού όλα ρημαγμένα

Καταγής μας έριξε συμφοράς αέρας
θερισμός λεβεντονιών ματια στυλωμένα

Τι θωριά τριγύρω μου αιματοβαμμένα
όλα κατακόκκινα με δικό σας αίμα

Φίλοι μου αδέρφια μου λευτεριάς διαβάτες
τι να πω στις μάνες σας που ζητούν στις στρατές;

Εκείνο το απόβραδο του σαράντα ένα
που σας πήρε την πνοή πήρε την και μένα.

88. ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΣΟΥ ΕΚΑΝΑ

Πες μου τι σου έκανα
 και με γέλασες
 κι' ήρθες ξημερώματα
 με διέλυσες

Ρεφραίν
 Άλλο το νυχτέρι
 άξια η δουλειά
 κι' άλλο να χαρίζεις
 χάρδια και φιλιά

Μου τηλεφωνήσανε
 το τι έκανες
 πονηρά ματάκια πώς
 σε μαγέψανε

Μου 'πες πως στον Πειραιά
 ήσουν για δουλειά
 και μαθαίνω γλένταγες
 σ' άλλη αγκαλιά.

25-5-1989

89. Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ ΣΟΥ

Στην πιο βαθειά λαβωματιά
βάλσαμο ήρθα σ' έριξα
σου άλλαξα τη θλίψη με χαρά
με τη ζωή σου δέθηκα.

Ρεφραίν

Δεν μπόρεσα να μάθω
τ' έκρυβες στην καρδιά σου
και πλήρωσα το λάθος μου
που έζησα κοντά σου

Γι' αλλού πως άνοιξες φτερά
αχαριστίας τίμημα
στης προδοσίας τρέχεις αγκαλιά
κι' εμένα δίνεις χτύπημα

Οι δικοί μου μ' είδαν μ' απονιά
χέρι στιγμή δεν άπλωσαν
έμεινα πουλί της μοναξιάς
σκληρά καταδικάστηκα

90. ΑΧ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣΣΑ

Αχ Σπαρτιάτισσα
 Τον ουρανό στα μάτια έχεις της Ελλάδας
 Αχ Σπαρτιάτισσα
 Σαν σε κοιτώ τους πόνους μου ρίχνεις στον Καιάδα

Αχ Σπαρτιάτισσα
 Στις φλέβες σου κυλούνε τ' αρχαία μεγαλεία
 Αχ Σπαρτιάτισσα
 Και του Ταΰγετου δροσοσταλιά έχεις στα δυο σου
 Χείλια

Αχ Σπαρτιάτισσα
 Γίνουν εκκλησία βυζαντινή κι' εγώ θα 'μαι ο
 Ευρώτας
 Αχ Σπαρτιάτισσα
 Να γλυκοκαθρεφτίζεσαι στου φεγγαριού τα φώτα

19-8-1989

91. ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΜΟΝΙΑΣΟΥΜΕ

Βλέπω στην τηλεόραση
Μεγάλα γεγονότα
Σε δύση σε αναστολή
Ξεσηκωθήκανε λαοί
Με αίμα και αγώνα

Ρεφραίν

Και ‘μεις την λευτεριά μας
Δεν την εκτιμούμε
Άδικα τρωγόμαστε
Κι’ όλο πληγωνόμαστε

Στου πολέμου την κόλαση
Βλέπουν ονείρου νότα
Να ξημερώσουν μια αυγή
Σε μια πατρίδα λευτέρη
Και σε καρπούς τ’ ιδρώτα

Ρεφραίν

Τα πείσματα ν’ αφήσουμε
Που μας εκδικούνται
Ελάτε να μονιάσουμε
Πριν το μετανιώσουμε

92. ΚΑΤΡΑΚΥΛΗΣΑΝ Τ' ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Κατρακύλησαν τ' όνειρά μου
Στα σκαλιά της απονιάς σου
Και σταμάτησαν στου πόνου τη σιωπή
Κι' έγιναν ένα

Ρεφραίν
Μα πως μπορεί απ' τη σιωπή
Λέξη συμπόνιας ν' ακουστεί
Πες μου κι' εμένα

Στέρεψες τα δάκρυα μου
Πάγωσες και την καρδιά μου
Έχασα το φως της προσμονής
Μέσα στο ψέμα.

18-01-1990

93. ΚΡΑΤΑ ΜΕ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΣΟΥ

Σαν αηδονάκι στο κλουβί
Είμαι στην αγκαλιά σου
Και σκλάβο στο παλάτι σου
Παιχνίδι στον οντά σου

Ρεφραίν
Κράτα με στη φυλακή σου
Πάρε κράτα το κλειδί
Δεσμοφύλακας μου να 'σαι
Από μέσα στο κελί

Σαν το παιδάκι χαίρεσαι
Ξεχνιέσαι στα όνειρά σου
Μη λείψω από το πλάι σου
Μη φύγω από κοντά σου

Άτι σου μ' έχεις και κρατάς
Απαλά το χαλινάρι
Και χαίρεσαι σαν τον πασά
Μαζί μου στο σεργιάνι

Μάρτιος 1993

94. Η ΠΛΑΝΕΥΤΡΑ Η ΑΓΚΑΛΙΑ ΣΟΥ

Έχει γίνει η καρδιά σου
Η μικρή μου φυλακή
Βήμα δεν μπορώ να κάνω
Μ' ανοιχτό μου το κελί

Ρεφραίν

Είμαι η σκλάβα σου πασά μου
Πάρε μου τη λευτεριά
Για να μη μπορώ να φύγω
Βάλε μου κι' άλλα δεσμά

Η πλανεύτρα αγκαλιά σου
Σαν μαγνήτης με κρατά
Και μεθώ με τη ματιά σου
Στα γλυκά σου τα φιλιά

Μάρτιος 1993

95. ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Δυο λέξεις σου έχω κάνει φυλακτό
Και το ‘δεσα στη μηχανή στο τραίνο
Μα έμεινα βαγόνι στο σταθμό
Ξεχάστηκα μια ελπίδα να προσμένω

Αρμένιζαν καράβια κι’ όνειρο μας
Μα χάθηκαν στο πέλαγος τα δυο
Δεν κόπασε το κύμα κι’ ο αγέρας
Κι’ εγώ ‘μεινα βαρκούλα στο γιαλό

Το χελιδόνι που ‘χει φύγει της αγάπης
Πλανήθηκε στη δίνη του νοτιά
Έμεινε έρημη και σιωπηλή η βεράντα
Κι’ ακόμη το προσμένει μια φωλιά

4-4-1993

96. ΑΛΛΑΞΕ ΣΤΕΝΟ

Πώς πρόδωσες τον όρκο σου
 Και μια ζωή κοντά μου
 Έτσι και αβασάνιστα
 Βρέθηκες μακριά μου;

Ρεφραίν

Αν με δεις στο δρόμο σου
 Άλλαξε στενό
 Να μην πληγωθώ και πάλι
 Σε παρακαλώ

Τα βήματα του γυρισμού
 Το δάκρυ τα ποτίζει
 Και το άγρυπνο ξημέρωμα
 Το νου πως βασανίζει

Στα πόδια πώς θα στυλωθείς
 Όταν θα μ' ανταμώνεις
 Τι λόγια θα 'χεις να μου πεις
 Το χέρι σαν απλώσεις

4-4-1993

97. ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ηρθες στον ύπνο μου τη νύχτα
 Κι' ήμουν μόνος
 Τα δάκρυά σου ασταμάτητα κυλούσαν
 Στα μάτια σου ήταν της ψυχής ο πόνος
 Και τα φιλιά σου τη συγγνώμη μου ζητούσαν

Ρεφραίν

Και μου 'πες τότε στ' αναφιλητά σου
 Δεν αξίζω τη συγγνώμη της χρυσής καρδιάς σου

Ήταν όνειρο που για μια στιγμή κρατάει
 Κι' όταν χαθεί ο πόνος μάλλον μεγαλώνει
 Η παγωνιά της μοναξιάς καλά βαστάει
 Της νύχτας το σκοτάδι προσγειώνει

Ρεφραίν

Και περιμένω τώρα κάθε βράδυ
 Το χαμένο όνειρο να με βρει και πάλι

4-4-1993

98. ΜΑΝΑ ΜΟΥ ΚΑΝΕ ΚΟΥΡΑΓΙΟ

Μάνα μου κάνε κουράγιο
Στης ζωής την ανηφόρα
Θ' ανεβούμε χέρι-χέρι
Και μη σε τρομάζει η μπόρα

Ρεφραίν
Σκούπισε τα δάκρια
Και ξέχασε το χτες
Αύριο μανούλα μου
θα 'μαστε νικητές

Κάθε άνθρωπος στον κόσμο
Έχει και σταυρό δικό του
Που στον ώμο τον σηκώνει
Όπως λέει το ριζικό του.

Μάνα μου η ανηφόρα
Όσο πιο ψηλά μας πάει
Σίγουρα σε κατηφόρα
Και γαλήνη θα μας βγάλει

99. ΔΕΝ Μ' ΑΦΗΝΟΥΝ ΟΙ ΒΟΡΙΑΔΕΣ

Τα μάτια σου δυο θάλασσες
Κι' εγώ μικρό καράβι
Περιπλανιέμαι ολημερίς
Ψάχνοντας για λιμάνι

Ρεφραίν

Δεν μ' αφήνουν οι βοριάδες
Κύμα μανιασμένο
Και δεν βρίσκω ούτε λιμάνι
Ούτε στεριά να δέσω

Τα μάτια σου με δέσανε
Στο πιο ψηλό κατάρτι
Μου πήρες το συλλογισμό
Και το μυαλό μου πάει.

19-04-1993

100. ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΙ

Θε να σου στείλω με κάποιο αστέρι
Πανσέδες γιούλια γιασεμιά
Να σε στολίσει και να σε φέρει
Πριν δύσει μέσα στη νυχτιά

Σου έχω χτίσει ένα παλάτι
Με τις αχτίδες του φεγγαριού
Με τα κρυστάλλια της θαλάσσης
Και με τον μπάτη του γαλού

Συ θα καθίσεις ψηλά στο θρόνο
Απ' τα κογχύλια της αμμουδιάς
Κι' εγώ σμαράγδι μαργαριτάρι
Θα σου φορέσω παν' στα μαλλιά

19-04-1993

101. ΛΑΕ ΕΡΓΑΤΗ

Νύχτα και πριν η ανατολή
Στις γειτονιές να λάμψει
Να κι' η εργατιά βήμα αστραπή
Στη φάμπρικα να φτάσει

Το μεροδούλι το βαρύ
Ρουφά γουλιές της ζήσης
Άπονα χείλη σαν ληστής
Το γέλιο της να πνίξει

Κορμιά του μόχθου της σιωπής
Δέος που αντικρίζεις
Προσκύνημα που το θωρείς
Και σταύρωση που πνίγει

Λαέ εργάτη της βροχής
Του ήλιου και της δύσης
Το δίκιο φλάμπουρο ζωής
Μ' αγώνες θα κερδίσεις.

102. ΘΑ 'ΡΘΕΙ Η ΧΑΡΑ

Πήρα το δάκρυ σου σ' ένα μαντήλι
 Για να το κάνω φυλαχτό
 Πήρα την πίκρα μου σ' ένα ποτήρι
 Για να την πίνω μοναχός

Ρεφραίν
 Περιστέρια λαβωμένα
 Στη μανία του βοριά
 Περιμένουμε απ' τ'αστέρια
 Πια, χειμώνες καλοκαίρια
 Να μας έρθει η χαρά

Η μοίρα βρύση μας έχει ανοίξει
 Στάλα φαρμάκι ρίχνει πικρό
 Ποιος θα την κλείσει να μας γλυτώσει
 Να μας λυτρώσει απ' το κακό;

Κι όμως μια μέρα θ' ανατείλει
 Της ευτυχίας άστρο λαμπρό
 Κι' από τα μάτια μας θα τρέχει δάκρυ
 Χαράς κι' ελπίδας και για τους δυο.

25-4-1993

103. ΟΠΟΙΟΣ ΖΗΛΕΥΕΙ ΥΠΟΦΕΡΕΙ

Ποιον ενοχλούμε στο δικό μας δρόμο
 Που με κέφι ακούραστα βράδυ και πρωί
 Με νυχτέρια κάνουμε και τη νύχτα μέρα
 Κι' η δουλειά είναι γλέντι δίψα για ζωή

Ρεφραίν

Έχουμε το δικαίωμα
 Ν' ακούμε την καρδιά μας
 Με τη δική μας λογική
 Κάνουμε τα όνειρά μας

Γιατί μας ζηλεύουν οι γνωστοί μας γύρω;
 Και η φαντασία τους υφαίνει το πανί
 Λες κι' έχουμε γίνει πρόβλημα τους μόνο;
 Στον ιστό της ζήλιας έχουν πια πιαστεί.

Αυτοί που μας ζηλεύουν σίγουρα υποφέρουν
 Από την κάθε σκέψη τους την τόσο φθονερή
 Είναι εγκλωβισμένοι και θαρρείς δε βλέπουν
 Που τους δυσκολεύουν την ίδια τους την ζωή.

4-5-1993

104. ΑΝ ΘΑ ΦΥΓΕΙΣ

Αν θα φύγεις θα πονέσω
Θα 'σαι μίλια μακριά μου
Και δεν ξέρω αν θ' αντέξω
Τη σκληρή τη μοναξιά μου

Αν θα φύγεις μην ξεχάσεις
Μια ψυχή που σ' αγαπάει
Και που για την προσμονή σου
Κάθε μέρα θα πονάει

Απ' το σπίτι δε θα βγαίνω
Αν θα φύγεις να το ξέρεις
Και η σκέψη μου μαζί σου
Νοερά θα συντροφεύει

Σαν γυρίσεις θα μου φέρεις
Την καρδιά που θα 'χεις πάρει
Και ξανά τους ίδιους χτύπους
Όπως πρώτα θα χτυπάει

5-5-1993

105. ΤΟ ΦΤΑΙΞΙΜΟ ΣΟΥ ΚΛΑΨΕ

Τον πόνο που 'χω στην καρδιά
Μου χάρισες αγάπη
Που μ' ανασταίνεις με φιλί
Με πνίγεις με το δάκρυ

Βάλε τα αυτί σου κι' άκουσε
Το χέρι σου και ψάξε
Και με τους χτύπους τους βαριούς
Το φταίξιμό σου κλάψε

Μα κι' αν γυρίσεις τώρα πια
Χαρές κι' αν μου χαρίσεις
Των χρόνων που μου στέρησες
Την πίκρα δεν θα σβήσεις.

15-5-93

106. ΣΕ ΜΑΓΝΗΤΟΣΚΟΠΗΣΑ

Μαγνητοσκόπησα το παραστράτημά σου
 Φιλιά και χάρδια να χαρίζεις σ' έναν άλλον
 Της μοίρας θεατής με πίκρα είδα
 Να καταστρέφεις το όνειρό μας το μεγάλο

Ρεφραίν

Τα μάτια μου βουρκώσανε
 Τα χείλη μου στεγνώσανε
 Τα πόδια μου λυγίσανε
 Με σκότωσες με σώρασες στο χώμα

Μαγνητοφώνησα τα χείλη σου να λένε
 Λόγια π' ακούγανε τα αυτιά μου τόσα χρόνια
 Που το 'κανα τραγούδι κι' όνειρό μου
 Που είναι πεσμου η αγάπη σου η αιώνια

Θα σου χαρίσω τις κασέττες να τις βλέπεις
 Και να χαρείς τα τόσα κατορθώματα σου
 Να συνοδεύουν τη ζωή σου πια στο μέλλον
 Που διάλεξε η άπονη καρδιά σου.

19-5-93

107. ΕΦΥΓΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Έφυγε το καλοκαίρι μείνανε οι αναμνήσεις
Πήρε όλες τις χαρές μου μείνανε οι συγκινήσεις

Ρεφραίν

Έρχονται καράβια μ' ελπίδες φορτωμένα
Τόσοι παίρνουν από μια όμως καμιά για μένα

Έφυγε το καλοκαίρι έρημες οι αμμουδιές μας
Ερήμωσαν τα παγκάκια δίπλα στις ακρογιαλιές μας

Έφυγε το καλοκαίρι φύγανε τα χελιδόνια
Κι' οι φωνές που ξεφαντώναν 'μείναν άδεια τα
μπαλκόνια

Έφυγε το καλοκαίρι και οι νύχτες με φεγγάρι
Της αγάπης μας ελπίδα έχει σβήσει το λυχνάρι

Έφυγε το καλοκαίρι έφυγες και συ μακριά μου
Μου 'μεινε ένα τραγούδι να 'χω για παρηγοριά μου

8-10-90

108. ΦΑΝΤΑΡΕ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Το φανταράκι πάλι απόψε τα 'χει πιει
 Για την αγάπη που 'χει αφήσει μακριά του
 Με τι λαχτάρα περιμένει να τη δει
 Και να τη σφίξει πάλι μες στην αγκαλιά του

Ρεφραίν

Φαντάρε και αγάπη μου άλλο μην αργείς
 Δεν αντέχω μακριά σου έλα να με βρεις

Για την πατρίδα στο χακί έχει ντυθεί
 Το 'χει καμάρι που κρατάει το ντουφέκι
 Κάποια γωνιά φιλάει βράδυ και πρωί
 Και στον εχθρό να την διαβεί δεν επιτρέπει

Περνούν οι μέρες και η ώρα δεν αργεί
 Τ' απολυτήριο θα το κρατεί στο χέρι
 Κι ' όσα του στέρησε ο χωρισμός να δεις
 Ο γυρισμός του σίγουρα ξανά θα φέρει

109. ΟΛΑ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Τι μου λεν' τα μάτια σου όταν με κοιτάζεις
Τι μου λεν' τα λόγια σου όταν μου μιλάς
Τι μου λεν' τα χάρδια σου όταν μ' αγκαλιάζεις
Τι μου λεν' τα χείλη σου όταν με φιλάς

Ρεφραίν

Όλα μιλούν για την αγάπη σου για μένα
Και τα δυο χείλη σου το λεν νύχτα και μέρα

Τι μου λεν τα όνειρά που κανες για μένα
Τι μου λεν οι νύχτες σου που με ξενυχτάς
Τι μου λεν οι σκέψεις σου τι τα περασμένα
Τι μου λεν τα γύρω μου και τα μακρινά.

110. ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ

Όταν γεννιέται ο άνθρωπος
ένα καντήλι ανάβει
μαζί του το 'χει και γυρνά
περιπλανιέται στον ντουινιά
στα βάσανα και στη χαρά

Ρεφραίν
την ώρα δε γνωρίζει ο φτωχός
τη φλόγα που θα σβήσει δυστυχώς

Άπονο χέρι μια στιγμή
ανοίγει το πορτάκι
του κάτω κόσμου ο βοριάς
το σβήνει με μια απονιά
και έρχεται η σκοτεινιά.

Ιούλιος 1993

111. ΣΤΕΡΝΟ ΑΝΤΙΟ

Πες μου στερνό χαιρέτημα πως θε ν' απλώσεις χέρι
 πως θα σηκώσει ο ώμος σου ετούτη τη στιγμή
 θα νοιώσεις τέτοιο χτύπημα του κεραυνού μαχαίρι
 το άδικο σου το φευγιό ποιος θα σ' το συγχωρεί

Ρεφραίν
 το όνειρό μου θα σβηστεί
 που έκανα μικρό μου
 και δεν θα βλέπω σαν χαθείς
 εις την στροφή του δρόμου

Στα χείλη το στερνό φιλί πως το μπορείς να δώσεις
 το δάκρυ μου τρέχει καυτό τον πόνο μου θωρείς
 θε να σε κάψει η φλόγα του και που καλά θα νοιώσεις
 θα σε πικραίνει η πίκρα του που θε να τη γευτείς

Μα το στερνό τ'αντίο σου πως σκέπτεσαι ν' ακούσω
 απ' το στόμα σου τ' αμίλητο το έχεις φανταστεί
 καυτό μολύβι στην καρδιά και που να ακουμπήσω
 θα σωριαστεί κορμί άφωνο πλατεια πλατεια στη γη.

5-9-93

112. ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΣΟΥ Ν' ΑΛΛΑΞΕΙΣ

Κάθισε δίπλα μου στερνή φορά κι' απόψε
διάβασε κάτι απ' της καρδιάς μου το βιβλίο
ξέχνα το χτες στο αύριο νόημα δώσε
κι' άσε τη σκέψη σου ελεύθερη για λίγο

Ρεφραίν

Ίσως τη γνώμη σου ν' αλλάξεις
και το χιονιά με ηλιαχτίδα
το σπιτικό μας να γελάσει
και μιας ζωής γύρνα σελίδα

Ίσως φωτίσει της καρδιάς σου το σκοτάδι
κάποιο λυχνάρι της αγάπης που προσμένει
να δεις το δρόμο που χεις πάρει που σε βγάζει
εκεί που κάθε ελπίδα βασιλεύει.

15-10-1993

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΣΑΝ ΓΥΡΕΙ Η ΜΕΡΑ.....	3
2. ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΚΟ.....	4
3. ΜΑΚΡΙΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ.....	5
4. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ.....	7
5. Η ΔΟΞΑ ΣΤΕΦΑΝΩΝΕΙ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ.....	9
6. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΙΤΣΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΤΗΣ ΠΛΕΣΙΒΙΤΣΑΣ.....	12
7. Ο ΓΕΡΟ-ΠΛΑΤΑΝΟΣ ΜΙΛΑ.....	14
8. ΖΑΛΟΓΓΟΣ.....	16
9. ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ.....	17
10. Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ.....	18
11. ΠΡΟΣΕΥΧΗ.....	19
12. ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ.....	20
13. ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ.....	21
14. ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΑΝΗΨΙΑ ΑΝΤΙΓΟΝΗ.....	22
15. ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ.....	24
16. ΑΡΜΕΝΙΖΕΙ ΣΤΟ ΓΙΑΛΟ.....	26
17. ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΕΣ ΒΡΟΧΗ.....	27
18. ΗΡΘΕΣ ΣΤ' ΑΣΠΡΑ ΣΟΥ ΝΤΥΜΕΝΗ.....	28
19. ΚΛΑΨΕ ΜΟΥ ΜΑΝΑ ΚΛΑΨΕ ΜΟΥ.....	29
20. ΑΧ ΠΕΡΔΙΚΑ.....	30
21. ΣΤΗΝ ΕΓΓΟΝΗ ΜΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ.....	31
22. ΣΤΟΝ ΕΓΓΟΝΟ ΜΟΥ ΓΙΩΡΓΟ.....	32
23. ΣΤΟΝ ΕΓΓΟΝΟ ΜΟΥ ΓΙΑΝΝΗ.....	33
24. ΣΤΗΝ ΕΓΓΟΝΗ ΜΟΥ ΣΟΦΙΑ.....	34
25. ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ.....	35
26. ΓΕΡΟ-ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ.....	36
27. ΠΛΑΤΑΝΕ ΜΙΛΑ ΜΑΣ.....	37
28. Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ.....	42
29. Η ΒΡΥΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ.....	45
30. Η ΜΕΡΑ ΦΕΥΓΕΙ.....	47
31. ΕΦΥΓΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ.....	48
32. ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ.....	49
33. ΠΡΟΣΜΟΝΗ.....	50
34. ΡΩΤΑ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ.....	51
35. ΠΕΣ ΜΟΥ ΜΙΑ ΛΕΞΗ.....	52
36. ΧΑΙΡΟΜΑΙ ΠΟΥ Σ' ΑΓΑΠΩ.....	53

37. ΠΗΡΑ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ.....	55
38. ΗΡΘΕΣ ΚΑΛΗ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ.....	56
39. ΕΦΥΓΕΣ ΠΑΛΙ.....	57
40. ΚΑΛΟ ΣΟΥ ΤΑΞΙΔΙ.....	58
41. ΜΗ ΛΕΣ ΑΝΤΙΟ.....	59
42. ΓΥΡΙΣΕ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ.....	60
43. ΕΧΩ ΚΑΗΜΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ.....	62
44. ΣΑΝ ΕΡΘΕΙΣ.....	63
45. ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΣΟΒΑΡΑ.....	64
46. ΑΓΑΠΙΑ ΜΕ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ.....	66
47. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.....	67
48. ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΟΥ.....	68
49. ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ.....	69
50. ΚΟΙΤΑ ΜΕ ΚΟΙΤΑ ΜΕ.....	70
51. ΗΣΟΥΝΑ ΠΟΥΛΑΚΙ.....	71
52. ΣΤΩΝ ΟΜΑΤΙΩΝ ΣΟΥ ΘΑΛΑΣΣΕΣ.....	72
53. ΜΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕΣ.....	73
54. ΚΑΘΗΣΕ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ.....	74
55. ΕΛΑ Ν' ΑΝΟΙΞΟΥΜΕ ΦΤΕΡΑ.....	75
56. ΜΑΖΙ Ν' ΑΠΟΦΑΣΙΣΟΥΜΕ.....	76
57. ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΙΛΙΝΟ.....	77
58. ΑΝ ΘΑ Σ' ΑΠΟΚΤΗΣΩ.....	78
59. ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ.....	79
60. ΑΘΗΝΑ ΜΟΥ.....	80
61. ΕΓΩ ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΤΑ ΠΙΣΤΕΥΩ.....	81
62. ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟ ΔΕΙΛΙΝΟ.....	82
63. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ.....	83
64. ΝΑ ΓΑΛΗΝΕΨΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ.....	84
65. ΚΡΙΝΑ ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΑ ΜΑΡΑΜΕΝΑ.....	85
66. ΝΑ ΓΕΡΑΣΕΙ Η ΑΔΙΚΙΑ.....	86
67. ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΕΙΝ' ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΜΑΣ.....	87
68. ΘΑ ΨΑΞΩ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ.....	88
69. ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕΣ.....	89
70. ΘΑ ΦΤΙΑΞΩ ΣΙΔΕΡΟ ΚΑΡΔΙΑ.....	90
71. ΘΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΩ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ.....	91
72. ΓΕΛΑΣΕ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ.....	92
73. ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΑΝΤΕΞΕ.....	93
74. ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΕΙΣ.....	94
75. ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ ΤΟ ΜΠΛΟΚΟ.....	95
76. ΣΤΑΥΡΩΝΕΤΑΙ Η ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ.....	96

77. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΙ ΠΟΛΕΜΑΤΕ	97
78. ΩΧ ΣΤΗ ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ.....	98
79. ΑΜΠΑΡΑ ΣΤΗ ΛΕΥΚΗ ΜΑΣΤΙΓΑ.....	99
80. Τ' ΑΔΙΚΟ ΠΩΣ ΔΕΝ ΤΟ ΜΠΟΡΩ.....	100
81. ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ ΜΗ ΤΗΝ ΠΛΗΓΩΝΕΙΣ.....	101
82. ΜΟΝΑΧΗ ΜΗ Μ' ΑΦΗΝΕΙΣ.....	102
83. ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ ΜΟΥ 'ΧΕΣ ΤΑΞΕΙ.....	103
84. ΔΙΧΩΣ ΛΟΓΟ ΣΟΒΑΡΟ.....	105
85. ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΟΔΩΡΗ.....	106
86. ΜΟΙΡΑ Η ΦΤΩΧΟΛΟΓΙΑ ΤΙ ΣΟΥ 'ΧΕΙ ΚΑΝΕΙ.....	107
87. ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΑΠΟΒΡΑΔΟ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΝΑ.....	108
88. ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΣΟΥ ΕΚΑΝΑ.....	109
89. Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ ΣΟΥ.....	110
90. ΑΧ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣΣΑ.....	111
91. ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΜΟΝΙΑΣΟΥΜΕ.....	112
92. ΚΑΤΡΑΚΥΛΗΣΑΝ Τ' ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ.....	113
93. ΚΡΑΤΑ ΜΕ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΣΟΥ.....	114
94. Η ΠΛΑΝΕΥΤΡΑ Η ΑΓΚΑΛΙΑ ΣΟΥ.....	115
95. ΠΡΟΣΜΟΝΗ.....	116
96. ΑΛΛΑΞΕ ΣΤΕΝΟ.....	117
97. ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ.....	118
98. ΜΑΝΑ ΜΟΥ ΚΑΝΕ ΚΟΥΡΑΓΙΟ.....	119
99. ΔΕΝ Μ' ΑΦΗΝΟΥΝ ΟΙ ΒΟΡΙΑΔΕΣ.....	120
100. ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΙ.....	121
101. ΛΑΕ ΕΡΓΑΤΗ.....	122
102. ΘΑ 'ΡΘΕΙ Η ΧΑΡΑ.....	123
103. ΟΠΟΙΟΣ ΖΗΛΕΥΕΙ ΥΠΟΦΕΡΕΙ.....	124
104. ΑΝ ΘΑ ΦΥΓΕΙΣ.....	125
105. ΤΟ ΦΤΑΙΞΙΜΟ ΣΟΥ ΚΛΑΨΕ.....	126
106. ΣΕΜΑΓΝΗΤΟΣΚΟΠΗΣΑ.....	127
107. ΕΦΥΓΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ.....	128
108. ΦΑΝΤΑΡΕ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ.....	129
109. ΟΛΑ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ.....	130
110. ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ.....	131
111. ΣΤΕΡΝΟ ΑΝΤΙΟ.....	132
112. ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΣΟΥ Ν' ΑΛΛΑΞΕΙΣ.....	133